

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

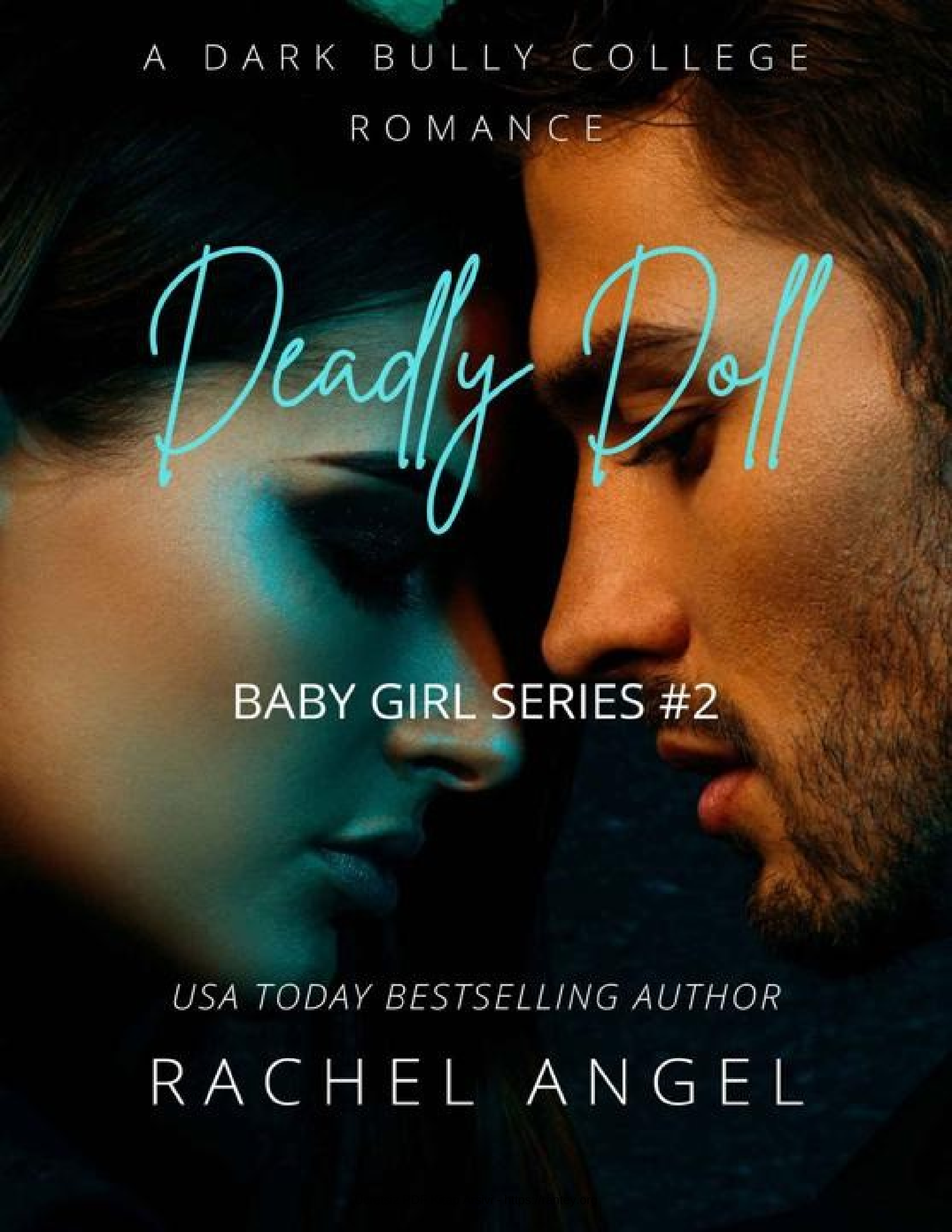
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK BULLY COLLEGE
ROMANCE

Deadly Doll

BABY GIRL SERIES #2

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

RACHEL ANGEL

Ölümcül Bebek

Kız Bebek Serisi #2

Rachel Angel

YAZARIN NOTU

Kız Bebek Serisi'nin ikinci kitabı olan Ölümcül Do l'u aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu seri bir Yeni Yetişkin Karanlık Bu ly Romantizmidir ve **yalan**, seks ve bazı tetikleyiciler içerir. 18 yaş üstü için önerilir.

Lütfen 2. Kitap olan Ölümcül Do l'un, hikâyenin devamı olduğu için ilk kitap olan Kız Bebek'i okuduktan sonra okunması gerektiğini unutmayın. Eğer Kız Bebek'i okuduysanız, lütfen kitabın sonundaki spoiler'ı açıklamayın. Bu diğer okuyucular için eğlenceyi bozacaktır. Teşekkür ederim ve umarım

Kız Bebek Serisi'nin bu son bölümünün tadını çıkarın.

Özet

Onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanıyordum. Hayal ettiğim en güzel bahçede beni izleyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam.

Sadece bir bahçe değil, vücudumu nasıl kullanacağımı ve onu nasıl gizli bir insan silahı haline getireceğimi öğreteceği bir oyun alanıydı. Bir gün işe yarayacağını ve bu sanatta ustalaşmam gerektiğini söyledi.

Her zaman maske takan bu adam, dövüş ve savunma sanatını öğrenmenin hayatımı kurtaracağını söyledi. Sadece bunun için tanıdığım birinin canını almam gerektiğini bilmiyordum.

Bana "*Baby Girl*" derdi ve bunca yıldan sonra hâlâ onun adını duyduğumda içim titrer. Öğretmenim, sevgilim. En büyük zorba. Şimdi ise düşmanım.

****Bebek Kız Serisi, 18 yaş ve üzeri için uygun TV-MA derecesine sahip Karanlık bir Yeni Yetişkin Romantizmidir.**

Önsöz

Calla

Bir Yıl Önce

Hatırladığım tek şey ismimdi: Yunanca'da *Güzellik* anlamına gelen Calla. Yunanlı annem bu ismi seçmişti çünkü bir keresinde bana bir gün sahip olacaklarını söyledikleri mucize bebeklerinin ben olduğumu söylemişti.

Annem ve babam yaşlı ebeveynler olarak, gençken yıllarca denemelerine rağmen çocuk sahibi olamadıkları için çocuksuz kalacaklarını düşünüyorlardı. Çocuk sahibi olmak için her yöntemi denemişler ve sonunda taşıyıcı anne aracılığıyla ben dünyaya gelmişim.

Ailem beni el üstünde tuttu ve annemin beni sahile götürüp kumdan kaleler yapmama yardım ettiği güzel bir sahil evinde büyüdüm. Bu arada babam da kendi hukuk bürosunda çalışıyordu. Ailemle birlikte büyümek bir peri masalı gibiydi ve ailemi tüm kalbimle seviyordum.

Dünyanın en harika anne ve babasına sahip olduğum için, bir gün beni yaz tatiline götürdüler, üniversitedeki ilk yılımdan döndükten sonra 19. yaş günümde Akdeniz'de yelken açmak için kiraladığımız bir yatla denize açıldılar. Bir macera istiyordum ve her zaman Akdeniz ülkelerini ve adalarını görmek istemiştim.

Ancak küçük bir özel adaya yaklaştığımızda, yata bir roketatarla ateş edildi, yat paramparça oldu ve babam, annem ve ben denize atıldık.

Görünüşe göre babam Wilson Kramer hayatta kalmıştı. Ben de kurtulmuşum. Ama annem Marnie Kramer kurtulamamıştı. Nerede olduğu bilinmiyordu. Ve kim olduğumu hatırlamayan benim de öldüğüm, denizde boğulduğum düşünülüyordu.

Ailem hakkındaki gerçeği öğrenmem uzun zamanımı aldı. Onlarla ilgili tüm anılarımı tam olarak geri kazanamadım, ancak olanların şokundan ve Gabriel'in tüm bu zaman boyunca benimle bu oyunu nasıl oynadığından sonra, anılarımı canlandırmak için ihtiyacım olan türden bir elektrik şokuydu.

Hatıralarım yavaş yavaş geri geliyor, Gabriel'in Capri Adası'nda ve Casa Capri'de tanıdığımı sandığım adamla aşk ve şehvet dolu mutlu günler geçirdiğim anılarımla karışıyordu. Ancak onun Ada'nın Meleği yerine Şeytan olduğunu öğrenmişim.

O benim öğretmenim ve sevgilimdi. Bana iyi öğretti... adaleti bulmayı. Ailemin intikamını almayı.

Gabriel, yakında peşine düşeceğim.

Bölüm 1

Calla

Yaş 23

Günümüz

Miami, Florida

Bugün heyecan verici yeni bir gündü. Krem rengi yumuşak bir tişört ve ona uygun bir şort giymiştim, üzerinde altın rengine Calla Curations yazan beyaz bir kahve fincanından yudumluyordum. Fincan da isim gibi yeniydi.

Birkaç ay önce yeni kurulan şirketim bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi. Bir çalışma/yaşama alanı düzenlemesi, ofisim zemin kattaydı, ben ise yukarıda modern ve çağdaş bir çatı katında yaşıyordum.

"Web sitesi hakkında ne düşünüyorsun?" Derek sordu. Sandalyemin yanına geldi ve dizüstü bilgisayarımın faresini web sitesine yönlendirmek için eğildi. Tıraş olmamıştı ve çenesinde hafif bir gölge vardı, bu da Derek'i birden çok seksi gösterdi. Göründüğünden daha temiz kokuyordu ama vücudumu aniden onun farkına vardırıan bir şey vardı.

Kirli sarı saçları biraz dağınıktı ve üzerinde spor şortu ile gri bir Florida Üniversitesi tişörtü vardı.

"Derek," dedim, "bütün gece çalıştın, değil mi?" Mavi gözlerim Derek'in her yerini görüyordu. Şort ve tişört giymesi vücudunu gerçekten görmemi sağlıyordu. Formdaydı, kaslıydı, güçlüydü, iyi bilenmiş bir atlet gibi tonluydu. Ve misk kokuyordu. Güçlü bir misk ve sık sık seks yapan bir kadın olarak tanıdığım başka bir şey.

Derek tahrik olmuştu. Spor şortuna baktığında, önünde kocaman bir çıkıntı olduğu gün gibi ortadaydı. Derek'in hiç bu kadar güzel göründüğünü ve koktuğunu görmemiştim. Ama yine de Derek'in gece boyunca sıkı bir teslim tarihi için çalıştığını hiç görmemiştim. Normalde, üniversiteden yeni mezun olan ve tek çalışanım olan Derek bir elbise gömleği, pantolon ve elbise ayakkabıları giyerdi; sanat küratörlüğü yapan birinin giyeceği türden bir kıyafet. Çoğu zaman ofisimde ve çatı katımda giydiğim profesyonel kıyafetlerime uygun bir şey.

Bugün hariç.

Derek beni bir kez daha süzdü, sıcak mavi gözleri bir yandan yüzümde ve dudaklarımda gezinirken bir yandan da yumuşak şortumun içindeki vücuduma bakıyordu. Doğruldu ve şöyle dedi: "Konuşmayı seven birisin. Ben kanepede uyuyakalmadan önce Tanrı bilir ne zamana kadar ayaktaydın. Sonra da sabahın köründe kalkıp zambak gibi taze görünüyorsun." Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Ne disiplin ama. Ben daha uyanmadan sabah koşunu bitirmiş, duşunu almış ve belki de yarım gün çalışmış olduğumu biliyorum."

Gülümsedim. "Alışkanlık."

Bana tekrar baktı ve sinsi bir gülümsemeyle, "Etrafta dolaşmak senin için bir alışkanlık mı?

"Çıplak mı?" Ellerini yüzünü korumak için kaldırdı ve savunma yapar gibi başka tarafa baktı, "Şikayet ettiğimden değil ama bilmen gerektiğini düşündüm. Uykunda çıplak geziyorsun."

Ellerimi açtığım ağzımı kapatmak için kaldırdım ve "Öyle mi? Bunu bilmiyordum."

"Evet," dedi Derek. "Biliyorsun."

"Özür dilerim," diyerek sandalyemden kalktım ve kahve makinesine doğru ilerlerken ona hafifçe sürtündüm.

Nefes nefese kaldı, bir nefes aldı.

Nasıl tepki vereceğini görmek için kasten sertleşmiş aletine dokunmuştum.

Bir süre acıyla baktı, sonra fincanıma kahve doldurduğum yere doğru yaklaştı. Yüzünün yakınlaştığını ve benimkine baktığını görmek için baktım. "Kahvaltı için ne istersin?" diye sordum.

"Bütün gece çalıştığın için..."

Bana nefes alamıyormuş gibi bakıyordu. Büyük bir açıklıkla.

"Sen," dedi basitçe. "Seni istiyorum." Dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi.

"Bunun için beni kovsan da umurumda değil, ama seni çok istiyorum." Belime uzandı ve beni kucağına aldı, sanki kollarında hiçbir ağırlığım yokmuş gibiydim.

"Derek..." Dedim ki.

"Calla, lütfen," diye inledi. Uzun bacakları beni nazikçe yatağıma yatırdığı yatak odama götürdü. Sonra şortumu çıkarmaya başladı, parmaklarıyla kalçalarına hafifçe dokunurken karnımı öptü. "Durmamı istiyorsan söyle, ama lanet olsun, aylardır seni istiyorum."

Sıcak dudakları aşağıya inmeden önce karnımda öyle hisler yaratıyordu ki, parmakları klitorisimi bulmuş ve ben inleyene kadar etrafında dönüyordu. Derek'in mavi gözleri benimkilere dikilmişti. "Daha fazlasını mı istiyorsun yoksa durayım mı?"

En son seks yaptığımda, babam hakkında bazı bilgilere sahip olan bir iş adamını baştan çıkarmak için bir görevdeydim. Bu görevin uzun süreceğini ve oldukça yakışıklı olan iş adamının tam bir aşık olacağını kim bilebilirdi ki? Her türlü sapkınlıktan hoşlanan biriymi.

"Derek," dedim, "eğer devam edersen, sana daha fazlası olacağına dair söz veremem."

Derek karnımı öptü ve "Umurumda değil Calla. Ben sadece seni istiyorum. Eğer sadece seks istiyorsan ve hepsi buysa, bununla yaşayabilirim."

İç çektim, klitorisimin üzerindeki parmakları aklımı kaçırmama neden oluyordu. "Siktir," dedim sabırsızca. "Becer beni o zaman."

Derek sırtıttı ve "Seni gördüğüm günden beri bunu duymayı bekliyordum" dedi. Ben üstümü ve sütyenimi çıkarırken o da külotumu yırttı ve önünde çıplak uzandı.

Bana baktı, göğüslerime, amıma ve sonra takdirle yüzüme bakarken gözleri beni yutuyordu. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın," dedi.

Tişırtını çıkardı ve bir iç çamaşırı modelinin mükemmel karın kaslarını ortaya çıkardı. Sonra spor şortunu indirdi ve kocaman sikini ortaya çıkardı. Onu tamamen içime alırken ağzım sulandı. Bu Adonis nerede saklanıyordu?

"Calla," dedi Derek, iç organımı ağzına götürmek için kalçalarımı çekerek. "Sana o kadar açım ki çıldıracağım." Ellerim yumuşak sarı saçlarına gömülürken ağzı üzerimdeydi, beni yalıyor, emiyordu.

Ağzı beni yemeye devam ederken parmakları uzanıp meme uçlarımı fiskeledi ve içime elektrik dalgaları gönderdi. "Tanrım, Derek," diye inledim. "Ne kadar yetenekli olduğunu, ne kadar becerikli olduğunu bilseydim seni çok daha önce işe alırdım."

Derek kıkırdadı ve klitorisimden diğer organlarıma doğru titreşimler gönderdi.

"Siktir, bu iyi hissettirdi," dedim. "Ama aşağıda henüz tanışmadığım çok yetenekli bir üyeniz var. Bakalım o benim için neler yapabilecek."

Derek başını kaldırdı ve beni yemeyi bırakmaya isteksiz görünüyordu, ama ayağa kalktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan büyük horozuyla içime daldı, vücudumu yatağa ve başlığa gönderdi. Derek beni aşağı çekmeden önce güldü ve beni yatağın kenarına yerleştirdi, ayak bileklerim boynuna dolandı. Başka bir hamleyle yavaşça içime girdi, böylece onun her uzun santimini hissedebiliyordum.

"Kahretsin," diye inledim, ellerim yatağımdaki ipek çarşafı derinlemesine kazıyordu. "Bana daha fazlasını ver."

Derek, "Çok minnettarım patron hanım," demeden önce hınzırca sırıttı ve kısa süre sonra ikimiz de haykırıp doruğa ulaşana kadar durmaksızın içime girip çıkmaya başladı.

Derek yanımda yatağa yığıldığında orgazmın etkisiyle titriyordum, ben boşalırken başparmağıyla hâlâ klitorisimi okşuyordu. "Tanrım, Calla," dedi, dudaklarımı öpmeden önce alnımı öptü ve diliyle ağzımı açtı. "Gabriel her kimse, uykunda bir daha asla onun adını haykırmayacağından emin olacağım." Beni göğsüne çekti ve saçlarımı okşadı. "O adam seni mahvetmiş. Hiç kimsenin senin gibi ağladığını duymadım, uykunda bile." Alnımdan öptü ve "İlk görüşte aşık olabileceğimi düşünmezdim ama seni seviyorum Calla. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ve eğer yapabilseydim, Gabriel'le ilgili tüm anılarını yok ederdim."

Bölüm 2

Calla *Yaş 19* *4 Yıl Önce* *Casa Capri*

Hatırladığım tek şey ismimdi: Yunancada *Güzellik* anlamına gelen Calla.

Yüzünün üst yarısını kaplayan ve su mavisi gözleri için büyük kedi benzeri yarıklar bulunan siyah deri maskenin arkasından bana bakışından, bunun anlamını kabul ediyor gibiydi.

"Uyanmışsın," dedi İngiliz aksanıyla. "Tam zamanında."

"Ne demek istiyorsun?" Başıma dokunarak söyledim. Etrafına bir şey sarılmıştı ve başımın bir kısmı uyuşmuştu. "*Kafamda ne var?*" Onu koparmak isteyerek sordum.

"Merak etme," dedi adam. "O güzel kafanın etrafındaki bandajlara rağmen hâlâ çok iyisin."

Nakavt mı? Bunu umursuyor muydum ki? En az endişelendiğim şey nasıl görüldüğümdü. Bırakın nasıl görüldüğümü, kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Aşağıya baktım. Yeni uyandığım için bir yatakta olduğumu sanıyordum. Bacaklarım kaşmir benzeri yumuşak bir battaniyeyle örtülüydü ama onları zar zor hissediyordum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey, sanki adım dışında hiçbir anım yokmuş gibi. *Calla.*

"Peki ben neden bu tekerlekli sandalyede oturuyorum?"

Su mavisi gözlü adam kıkırdadı. Sesi melodik ve pürüzsüzdü, eğitilmiş bir opera sanatçısı gibi titreşimlere ve güce sahipti. Pürüzsüz bronz teni bir Tanrı gibi altın gibi parlıyordu ve ilk bakışta yaşlanmamış gibi görünüyordu. Ama biraz daha incelediğimde, benden yaklaşık on yaş büyük bir gençliğin dinçliği ve gücüyle parlıyordu. Kesinlikle daha dünyevi, hayatta daha deneyimli.

Gülümseyerek dolgun dudaklarını, ortasında bir yarık bulunan köşeli çenesini ve düz beyaz dişlerini fark etmemi sağladı. Yüzünü örten maskeye rağmen çok yakışıklı bir adamdı. Hatta güzeldi, çünkü yüksek elmacık kemikleri, yüz yapısı ve dalgalı siyah saçları, etrafımızı çevreleyen geniş park benzeri bahçede sıralanan Yunan heykellerini andırıyordu. Belki de canlanmış bir Yunan Tanrısı heykeliydi?

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Özenle kesilmiş ağaçlar, heykeller ve Neptün şeklindeki eski bir çeşmeden Roma ya da Fransa'da beş yıldızlı bir otelde olduğumuzu tahmin edebiliyordum.

Adam basitçe, "Evimin bahçesindeyiz," dedi.

Arkamda işaret ettiği "evi" görmek için başımı çevirdim ama aniden keskin bir acı boynuma çarptı ve haykırdım.

"Sakin ol," dedi adam. "Henüz tam olarak iyileşmedin."

"Neyden?" diye sordum.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu bana merakla bakarak.

"Hayır," dedim. "Hatırlamıyorum. Hatırlasaydım neden sorayım ki?"

"Kaza mı?" diye sordu çelik mavisi gözleriyle yüzümü inceleyerek.

"Ne kazası?" diye sordum.

Yine çelik gibi gözleri beni dikkatle süzdü. Gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerime döndü. "Bir şey hatırlıyor musun?"

Kendimle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Başımı salladım. "Sadece adımın Calla olduğunu."

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "*Calla*. Güzel bir kız için çok güzel bir isim." Ben de gülümsedim, aramızdaki garip hisler beni büyülemişti.

Başparmağıyla alt dudağıma dokunmak için uzandı, bu da içimde elektrik şokları yarattı. Dudağıma ovuştururken bacaklarımin arasındaki bölgenin zonklayıcı bir hisle sıkıldığını hissettim. Onun dokunuşuna daha fazla açlık duyuyordum ve içimde bir inleme dürtüsü belirdi. "*Bebeğim*," diye seslendi bana. "Şimdilik adın dışında hiçbir şey hatırlamıyor olabilirsin ama bir gün anılarını geri kazanacaksın. Şimdilik," başparmağını ağzıma daldırmadan önce alt dudağımın kıvrımlarına sürttü, "istediğin sürece *Casa Capri*'de misafirim olacaksın."

Dudağıma okşamaya ve ağzımın içine daldırmaya devam etti, ta ki ben artık inlememi tutamayana kadar. Ağzım yavaşça başparmağının üzerine kapandı ve onu emmeye başladım.

Gözlerini kapatmadan önce alt dudağını ısırırken parlak mavi gözleri ağzıma kaydı. "Çok şehvetli bir ağzın var, *Bambina*." Gözlerini açtı ve başparmağını kaldırmadan önce bir nefes çekti. "*Casa Capri*'yi bir yenilenme ve dönüşüm yeri olarak bulacaksın. Benim mabedim senin mabedin olacak. Zamanla kim olduğunu hatırlayacaksın ve ben de sana yardım edeceğim."

Gülümsedim, bana acıyan bu nazik, güzel ve son derece şehvetli adama minnettarım... sadece evine gelen bir yabancı. Maske taktığı gerçeği önemli değildi. Bu sadece onun gizemini ve benim ona olan çekiciliğimi artırıyordu. Vücudum ona karşı çoktan açlık tepkisi vermiş, tekerlekli sandalyede oturuyor olmama rağmen içimde beni çok... çok fazla hissettiren duygular uyandırmıştı.

Beni bacaklarıma bakarken gördü ve şöyle dedi: "Kırık bedenini onarmana yardım edeceğim. Zamanla kendin olacaksın ama daha güçlü bir şekilde." Bana gülümsedi ve sonra eğilip beni alnımdan öptü.

Bu adamın kapısına düştüğüm için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Bu güzel, seksi, melek gibi adam bana "*Bebeğim*" diye seslenirken bile tüylerimi diken diken etmişti; dudaklarından dökülen bu sevgi sözcükleri kulağa çok sahiplenici, şehvetli ve sevgi dolu geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Nezakatinizin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum..."

"Bana *Gabriel* diyebilirsin," dedi adam. Başımdaki bandajlar da dahil olmak üzere her şeyimi içine alan gözleriyle beni süzdü. "Ve bana borcunu ödemenin bir yolunu bulabilirim," diyerek yavaş ve şehvetli bir şekilde gülümsedi.

O anda *Casa Capri*'deki kalışımın kısa sürmeyeceğini biliyordum. Kendi isteğim ve arzomla, bu gizemli *Gabriel* hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Onunla her şekilde birlikte olmak istiyordum.

Gabriel'in *Casa Capri*'deki ev sahibimden daha fazlası olacağını biliyordum. O benim her şeyim olacaktı.

Bölüm 3

Calla *Yaş 23* *Günümüz* *Miami, Florida*

"Haydi, gidip misafirlerin mücevherler hakkında ne düşündüklerini görelim," dedim smokin giymiş olan Derek'e. Bu onu bir prens gibi gösteriyordu. Gerçekten de onu ilk işe aldığımda fark ettiğimden çok daha yakışıklıydı. Uzun boylu, sarışın ve krallara layık bir görünüme sahip olan Derek, pırlanta desenli kırmızı derin yırtmaçlı bir elbise giymiş olarak yanımda yürürken, kadınlar ona bakmak için başlarını çevirip duruyordu.

"Asıl mücevher benim yanımdaki," dedi Derek. "Bütün erkeklerin sana nasıl baktığına bak Calla. Gözlerini senden alamıyorlar." "Şu anda yaşayan en şanslı adamım ve bu odadaki en kıskanılan adamım" diye fısıldarken dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi.

"Bu gece burada olmayı kesinlikle hak ettin," dedim. "O müthiş web sitesiyle ve bu gece burada potansiyel sanat koleksiyoncularıyla yapacağım toplantıları ayarladığın için."

Derek, "Neler yapmazdım ki... Patroniçemle iyi geçinmek için bütün gece, sabah sikişi, daha fazla sikiş." dedi.

Güldüm. "Yani sadece öpüşüyor musunuz?"

Derek, "Pantolonuna girmek için ne gerekiyorsa yap, Patroniçe." dedi.

"Zam mı umuyorsun? Terfi mi?" diye sordum. "İşe yarıyor."

"Güzel," dedi Derek, elleri arkama değerken, "başka bir yere gitmeyecek kadar çok seviyorum faydalarını."

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle devam edersen muhtemelen zirveye çıkarsın."

Derek dudaklarını yaladı, "Bu, içinde olmayı çok ama çok sevdiğim bir pozisyon. Tam tepende, ben beynini sikerken sen altımda kıvranıyorsun."

Derek'in bu sabah yatakta ilk sevişmemizden sonra beni evimin her yerinde nasıl becerdiğini hatırladıkça meme uçlarımın sertleştiğini ve alt yarımın sıkıldığını hissettim. Beni duvara karşı, duşta, çizim masamın üstünde becerdi. Her yerde. "Burası ısınıyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı Derek kulağıma. "Ama yine de, nereye gidersen git, sıcaklık artıyor gibi görünüyor." Burnu saçlarıma değdi ve "Nerede olursan ol ateşlisin Calla. O kadar ateşlisin ki, seni becermek istediğimi düşünmeden edemiyorum."

"Derek," dedim.

Derek, "Bu gece planladığın bazı toplantılar olduğunu biliyorum, ki bu işi büyütmek için gerekli, ama sonrasında, bu sabah başladığımız şeye devam etmek istiyorum," dedi. "Senden daha fazlasını istiyorum Calla. Çok daha fazlasını."

Derek'e belki de daha yavaş gitmemiz gerektiğini söylemek istedim. Ona daha fazlasını veremeyeceğimi söylemişim. Şu anda benim için sadece seksti. Ona verebileceğim tek şey buydu.

Gabriel'in bana yaptıklarından sonra, bir daha birini sevebilir miyim bilmiyordum. Bir erkeğe tekrar güvenebilir miyim bilmiyordum.

Beni mahvetti, onarılamayacak şekilde kırdı. Ama aynı zamanda bana soğukkanlı ve sert bir katil olmayı da öğretmişti. Kim olduğumu ve ne yaptığımı ortaya çıkardıktan sonra yaşadığım travmadan kurtulmamı sağlayan şey onun eğitimi ve ona duyduğum nefretti. Bundan bahsedemiyor ya da söyleyemiyordum bile.

Onun için, Gabriel için yaptığım o korkunç şey.

Beni kandırmıştı ama bunu yapan bendim ve bu yüzden kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum.

Bir keresinde bacaklarımı kaybetmişim ve hafızamla birlikte vücudum da parçalanmıştı. Sonra bundan kurtuldum.

Kırık bir kalbi onarmak ve yaptığım şeyin korkunç bir şekilde farkına varmak, kırık bir bedenden bile daha kötüydü. Ama bu gece bulunduğum yere gelmem neredeyse bir yılımı aldı.

Görünüşte mütevazı olan ailemin dünya çapında sanat üzerindeki etkisini öğrendikten sonra kurduğum kendi sanat küratörlüğü şirketime sahip olmak.

Bu şirketi kurmuş olmam onlara bir övgüdür. Ve onların mirasını devam ettirmiş olmam da onlara bir övgüdür.

"Merhaba Bayan Kramer," dedi 50'li yaşlarının sonunda, mavi jarse elbise giymiş, uzun boylu, heykelsi bir kadın yanıma yaklaşarak, "Ben Beatrice Blaine." Odadaki sanat eserleri sergisine baktı. "Muhteşem bir koleksiyon. Tek kelimeyle muhteşem. Andy Warhol ile Ming vazolarını ve Tiffany'nin mücevherlerini bir araya getirmeyi düşünmezdim ama muhteşem bir uyum var. Bir küratör için çok eşsiz bir vizyonunuz var ve sizinle müzemin küratörlüğü hakkında konuşmak isterim."

Derek'e ve Bayan Blaine'e baktım, elini tutarken gülümsedim, "Elbette, şimdi ofisime giderken sizinle konuşabilirim. Sadece bir dakika, sonra tamamen seninim."

Derek'e doğru yürüdüm ve Bayan Blaine ile görüşeceğim için görevi devralmasını rica ettim. Başını salladı ve gülümsedi, Amerika'nın en iyi ve en bağlantılı müze müdürlerinden biri olan Beatrice Blaine ile bir toplantı ayarlayabildiğim için ne kadar gurur duyduğunu gösteriyordu.

Bayan Blaine'e doğru yürüdüm ve onu galeriden çıkarıp galerimle aynı tarzda zevkli bir şekilde dekore edilmiş olan ofisime götürdüm.

Ofisimin/çatı katımın bitişiğinde etkinlik odam olarak ikiye katlanan bir galeri odası kurmak dahice bir hamleydi. Galeriyi evimden ve ofisimden ayıran sakin bir bahçeye gizlenmiş bir yürüyüş yolu sayesinde, her saat çalışabiliyor, kişisel zamanım için çatı katıma çıkabiliyor ve aynı zamanda galerimde sergilenen paha biçilmez hazineleri izleyebiliyordum.

Kendime güvendiğim kadar galeriye ve evime göz kulak olması için kimseye güvenmezdim. Ne de olsa ben bir suikastçıydım ve aynı zamanda iyi eğitilmiş bir ajandım.

Beatrice ofisime baktı, yeşim avizeleri, orta yüzyıl sadeliğinde tasarlanmış tik ağacından masayı ve biraz da pop kültür sanatını fark etti. "Görüyorum ki ofisinizde bile sanat için aynı estetiğe sahipsiniz," dedi.

"Tarzın bir trendden ziyade kişinin kişiliğinden kaynaklanan bir şey olduğunu düşünmek istiyorum."

dedi.

"Ben de tam olarak böyle düşünüyorum," dedi Beatrice. "İnsan ya doğuştan bir zevke sahiptir"

ya da gelişecek, ya da gelişmeyecek."

"Katılıyorum," dedim. Siyah deri ve parlak kromdan yapılmış basit bir sandalye çektim ve oturmasını işaret ettim. O oturdu, ben de ona çalışma portföyümü uzattım.

"Önceki kürasyonlarımı görebilirsiniz," dedim. "Miami şehir merkezinden, Times Meydanı'ndan

Kültürel Eserler Müzesi ve daha fazlası. Hepsi burada."

"Büyüleyici," dedi Beatrice. "Çok fazla çeşitlilik var ama yine de yöneldiğin kendine özgü bir görünüm ve tarz var." Gözleri parladı. "Bu kadar genç birinde böyle bir yetenek bulmayı beklemesdim ama kim olduğunuza dair güçlü bir hissiniz var."

Gülümsedim. "Neyi sevdiğimi kesinlikle biliyorum," dedim.

Beatrice, "Sofistike, zamansız ama aynı zamanda genç," dedi. "Bilirsiniz, bir tasarımcı olabilirsiniz. Modada ya da hatta mobilyada."

"Ben sanatı ve küratörlüğü tercih ederim" dedim. Gülümsedim ve "Ailem her zaman sanatla ilgilenmiş ve hatta sanat eserlerini korumak için satmış ya da aracılık etmiştir. Ben de bu geleneği devam ettirmek istiyorum."

Beatrice gülümsedi ve "Muhteşem. Sanatla uğraşmak iyi bir seçim. Bir sanat eserini en yüksek potansiyelini ve değerini ortaya çıkaracak şekilde ayarlayabilecek ve sanata değer verebilecek birinin keskin gözlerine sahip çok fazla insan yoktur."

"Katılıyorum," dedim. "Bu insanın içgüdüsel olarak sahip olduğu bir şey."

Beatrice, "Bu nadir bir şey," dedi. "Portföyünüz, şirketiniz ve aile geçmişiniz ve mirasınızla olan bağınızla birlikte tüm bunları nasıl bir araya getirdiğinizi görünce; müzelerimin küratörlüğünü yapmanız için size bir sözleşme sunmak istiyorum. ABD genelinde beş müzem var ve hepsinin sizin imzanızı taşıyan bir görünüme sahip olmasını istiyorum. Yorgun müzelerime yeni bir tazelik getirecek. Yeni bir nefes, yeni bir bakış açısı. Kulağa nasıl geliyor?"

"Onur duyarım," dedim.

Beatrice ayağa kalktı ve elimi sıktı. "Güzel, asistanıma yarın ilk iş olarak size bir sözleşme göndermesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Beatrice gülümsedi. "Müzeleri nasıl düzenleyeceğinizi görmek için sabırsızlanıyorum. Burada yaptığınız her şeye bayıldım. Müthiş bir başarısın."

"Tekrar teşekkür ederim," dedim ve onu ofisimden çıkarıp galerideki partiye geri götürdüm.

Galeriye dönüp Derek'in yanına gittiğimde başka bir müşteri yanıma geldi. Onu Forbes dergisinin kapağındaki fotoğrafından tanıdım.

"Merhaba, Bayan Calla Kramer, öyle mi?" dedi elini uzatarak. "Etkilendim."

"Gerçekten mi? Nasıl etkilendiniz? Bay Bernard Richards."

"Kim olduğumu biliyorsun," diye güldü.

70'li yaşlardaki beyaz saçlı, beyaz sakallı adamın grimsi mavi gözlerine baktım. "Evet, elbette," dedim. "Siz biricik Bernard Richards'sınız, Richards Havayolları, Richards Restoranları, Richards Plak ve Etiketleri'nin CEO'su ve Kurucusu... Devam etmeme gerek var mı?"

Bay Richards güldü. "Görüyorum ki ev ödevinizi yapmışsınız, genç bayan."

"Sandığınızdan çok daha fazla tanınıyorsunuz," dedim. "Tüm başarılarınız için tebrikler. İnanılmazsınız."

"Peki, genç bayan, onu sergilememe yardım etmeye ne dersiniz?" Gülümsedim ve ona kendi tarafımdan baktım.

"Yani..."

"Evime gelin ve sanat koleksiyonumu düzenlememe yardım edin. Sahip olduğum sanat eserlerini en iyi şekilde nasıl düzenleyeceğimi ve kullanacağımı ve onları nereye koyacağımı bulacak birine ihtiyacım var." Eğildi ve fısıldadı, "Karım ve eski eşlerim ne almamı isterse alıyorum ve sonra onları uygun oldukları yere atıyorum. Hiçbir şeyi nasıl sergileyeceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Çok isterim," dedim.

"Harika, Bayan Kramer. Bunun için size de cömertçe ödeme yapılmalı."

"Koleksiyonunuzu kişiliğiniz kadar çarpıcı ve davetkar hale getirmek için sabırsızlanıyorum."

dedi.

Sırıttı, "İşte bu yüzden seni seçtim hayatım." Benden biraz daha yaşlı genç bir kadın Göz alıcı sarı ve altın rengi elbisesi ile ona doğru yürüdü ve kolundan tuttu. Neredeyse çok güzel bir kızı olduğunu söyleyecektim ama onu dudağından öpüp poposunu çimdiklediğinde bir şey söylemekten kaçındım. "Şimdi izin verirsiniz, karım kesinlikle sahip olması gereken muhteşem bir parçayı kontrol etmem gerektiğini söylüyor. Sanat düzenlememizin ayrıntılarını yarın ofisinize göndereceğim. Sonra görüşürüz," dedi parmaklarını oynatarak.

Ona parmaklarımı sallayarak karşılık verdim ve güldüm. Bay Richards kesinlikle tam bir karakterdi ve sanat aracılığıyla evlerinde onun için tüm bunları yakalamak eğlenceli olacaktı.

"İşte buradasın," diye yanıma geldi Derek. "Parti giderek azalıyor ve görünüşe göre buradaki insanların çoğu etkilenmiş. Bana birkaç kartvizit verdiler. Seninle gerçekten çalışmak istiyorlar Calla. Gördüklerine bayıldılar ve sana bakınca nasıl bayılmasınlar ki?"

Derek çok tatlıydı. "Teşekkür ederim, Derek," dedim.

Derek, "Son ziyaretçi gittiğinde temizlik yapmana yardım edeceğim," dedi.

"Bu harika olur, Derek, ama zaten yapman gerekenden daha fazla saat çalıştın ve..." "Bilmiyorum Calla," dedi Derek, "mesele saatler ya da benim senin için çalışmam değil. Mesele Seninle olmam. Güvenebileceğin biri. Hayatında başvurabileceğin biri." "Derek," dedim.

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Çünkü bunları duymayı hak ediyorsun. Sen tatlısın, iyisin, nazıksın, güzelsin... Söylediğim her şey senin duyman için. Sen harikasın, Calla. Yapmayı sevdiğin şeyi yaparak hayalindeki işe başlamakla kalmadın, aynı zamanda rahmetli ebeveynlerinin hayalini de onurlandırıyor. Seksi olan bir şey varsa o da kendini ailesine ve topluma adanmış bir kadındır. Kökleri olan bir kadın."

Yüzümü görmemesine dikkat ederek Derek'e arkamı döndüm. Bir yıl önce nasıl biri olduğumu ve neler yaptığımı bilseydi, hiç de onun düşündüğü gibi bir kadın olmadığımı anlardı.

Bölüm 4

Calla **Yaş 23** **Günümüz** **İngiltere'si**

Galerinin açılış partisinden bir hafta sonra, İngiltere'ye uçarak Mr. Richards.

BMW roadster'ımı evin önüne yakın bir yere düzgünce park ettim. İngiltere'de en az bir hafta kalacağımı bildiğim için bir araç kiralamıştım. Malikânesi çok büyüktü ve her odanın temizlenmesini istiyordu.

"Vay canına," dedi Derek arabadan inerken, "bir haftanın bu işi halletmek için yeterince uzun olacağından emin misin?"

"Mecburuz," dedim. "Calla Curation arka arkaya dolu. Bundan sonra Beatrice Blaine'in yeni müzesini kurmak için Boston'a gitmemiz gerekiyor."

Derek sırtıttı. "Galeri partisinin bu kadar başarılı olacağını hiç beklemiyorduk, değil mi?" Ben de sırtıttım, "Hayır." Malikânenin dışına baktım ve "Dışarıdan, Burası tipik bir eski İngiliz kır evi gibi görünüyor..."

"Avrupa'nın aristokrasisi ve soyluları için hafta sonu kaçamaklarına uygun," dedi Derek. "Av partilerinin, gösterişli ziyafetlerin ve polo oyunlarının olduğu yerler."

Derek'e kaşlarımı kaldırdım. "O hayat hakkında biraz bilgin var gibi görünüyor ya da *Downton Abbey* veya *The Crown'u* epeyce izlemiş olmalısın."

Derek sırtıttı, "İkisinden de biraz."

Derek'e yan gözle baktım. Varlıklı bir geçmişten geliyor gibi görünüyordu, pahalı ve hatta paha biçilmez eşyaların yanında rahattı, insanların zevkleri hakkında çok şey biliyordu ve büyük servet ve güce sahip insanların yanında rahat görünüyordu. "Hmm, sende görüldüğünden daha fazlası var," dedim.

Derek ellerini belime doladı, beni kendine çekmek istiyordu. "Bu ilgini çekiyor mu?"

"Belki?" Dedim.

"Güzel," dedi Derek, "Bu demek oluyor ki benden sıkılmayacaksın... diğer sevgililerinden sıkıldığın gibi."

"Başka sevgililerim olduğunu sana düşündüren ne? Onları su gibi içtiğimi mi?"

Derek omuz silktilti, "Kendini tutuyorsun. Kendini bırakmakta, benim gibi birinin seninle ilgilenmesine, seni sevmesine izin vermekte zorlanıyorsun."

"Çünkü böyle bir şeye hazır değilim, Derek. Çok fazla şey yaşıyorum. Bu

biriyle birlikte olmak için doğru zaman."

"Gabriel tarafından incitildin ve hayatına devam edemiyorsun," dedi Derek. "O her kimse, ben..."

Malikânenin ön kapısından bir kadın sesi bize seslendi. "Bayan Kramer? Calla Kramer, Kûratör?"

Derek ve ben 40'lı yaşlarımızın sonlarında uzun boylu sarışın bir kadına doğru döndük. Bej rengi bir takım elbise giymiş, çok sofistike ve düzgün biriydi. Bize doğru yürüdü ve "Merhaba, ben Bayan Pippins. Manor Madison'ın bakıcısıyım."

"Memnun oldum Bayan Pippins," dedim.

"Lütfen bana Addison deyin."

"Elbette," dedim, "Addison."

Bizi malikâneye götürürken uşak kıyafeti giymiş yaşlı bir adama arabaya gitmesini işaret etti.

"Burada olman beni rahatlatmış," dedi Addison. "Hem de tam

zamanında." "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, Bay Richards az önce aradı ve hafta sonuna kadar yeni eşi Madison'la birlikte 22. yaş gününü kutlamak üzere burada olacağını söyledi."

Başımı sallayarak gülümsedim. Bay Richards'ın yeni karısı benden daha gençti.

Derek ve ben bilmiş bir gülümsemeyle birbirimize

baktık. "Yani bu malikâneye onun adı mı verildi?" Ben

sordum.

"Evet," dedi Bayan Pippins. Bana baktı ve "Aynı yaştasınız, bu yüzden Bay Richards'ın sizi kûratör olarak seçtiğini varsayıyorum, çünkü bu malikaneyi Madison'ın beğenisine göre nasıl düzelteceğinizi biliyorsunuz." dedi.

"Oh," dedim. "Bay Richards için parçaları toplayacağımı sanıyordum." "Onun alanı için, ama malikanenin geri kalanı için Madison'ın oyun alanı olacak."

"Tamam," dedim. "Harika. Bunu aklımda tutacağım."

Derek elini omzuma koydu, "Onun hakkında biraz araştırma yapacağım."

"İyi fikir," dedim. "Onu arayıp ne istediğini sorsam nasıl olur?" "Elbette,"

dedi Derek.

Telefonumu çıkardım ve doğrudan Bay Richards'ı aradım.

"Calla," diye cevap verdi hemen. "En sevdiğim kûratörüm nasıl?"

"Peki," dedim. "Manor Madison'a yeni geldim ve bu hafta sonunda burada eşiniz Madison için bir doğum günü partisi vereceğinizi öğrendim?"

"Evet, evet," dedi Bay Richards. "O zamana kadar burayı güzelleştirip bitireceğinizi biliyorum. Bunu dört gözle bekliyorum. Burayı sergilemeyi çok isterim ve doğru sanat eserleri Madison için satın aldığım bu muhteşem mülkü kesinlikle tamamlayacaktır."

"O zaman bitirmek niyetindeyim ama Madison'ın seveceği bir şey olduğundan emin olmak istiyorum. Malikanesinin nasıl görünmesini istediği konusunda onun fikrini alabilir miyim?"

"İşte geldi! Mady, Calla'ya Manor Madison'ı nasıl hayal ettiğini anlatabilir misin?"

"Elbette bebeğim," dedi Madison Bay Richards'a. "Merhaba Calla," dedi çocuk gibi tatlı bir sesle. "Pembe olan her şeye bayılırım. Pastel renkleri de severim. Zarif, tuhaf."

"En sevdiğin şeyler neler?" Ben sordum.

Madison heyecanla, "Tek boynuzlu atları, Hello Kitty'yi, parıltıyı, parlak şeyleri, mutlu şeyleri seviyorum," dedi. "En sevdiğin zaman dilimi?" Ben sordum.

Madison, "60'lı yılları seviyorum," dedi. "Hatta Kirsten Dunst'ın *Marie Antoinette*'i canlandırdığı Marie Antoinette filmindeki modayı bile. O filmdeki ipekleri, taftaları ve satenleri

seviyorum."

"Anladım," dedim. "Peki ya en sevdiğin yiyecekler?"

"Şeker, patlamış mısır, benzin istasyonlarındaki şu dondurulmuş içecekler... Icee, sanırım. Onlara bayılırım.

Ve fuar yiyecekleri. Teksas'ta büyüdüğüm için oradaki Dallas Country Fair yiyeceklerini çok severim." "Tamam, harika," dedim. "En sevdiğin fotoğrafını da e-postayla gönderebilir misin?" "Elbette," dedi.

"Malikânede en sevdiğiniz odalar var mıydı?" Ben sordum.

"Oturma odası, yatak odam, balo salonu ve kapalı bahçe konservatuarı." "Harika," dedim.

"Şimdi Bernard'la konuşabilir miyim?"

"Bernie'yi mi kastediyorsun?" Madison söyledi. "Elbette! İşte burada."

"Merhaba Calla Kûratörü," diye gürledi Bay Richards telefonda. "Mady'den istediğinizi aldınız mı?"

"Evet," dedim. "Aklımda şimdiden bazı parçalar var. Sanırım onun seveceği bir şey bulacağız." "Oh ne güzel!" Bay Richards dedi ki. "Bekleyemem. İhtiyacınız olan her şeyi hesabıma yazın. Bak.

Cuma günü!"

"Cuma günü görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Derek'e odaları gezdiren Derek ve Addison'a katılmak için geri döndüm. "Derek, belirli odalara odaklanacağız. Balo salonu, bahçe konservatuarı,

Madison'ın yatak odası ve oturma odası." Addison'a döndüm, "Bana bu odaları gösterebilir misin? Tüm ev yerine, çabalarımızı sadece bu odalara odaklayacağız."

"Elbette," dedi Addison. "Hazır buradayken önce size odalarınızı göstereyim."

Derek'le beni büyük bir merdivenden ikinci kata, farklı zaman dilimlerinden portrelerle dolu bir koridora çıkardı. Sonunda soluk yeşil ve krem rengi çiçekli kumaşlarla döşenmiş odama geldik. Sayvanlı yatak muhteşem bir şekilde oyulmuştu ve çok eskiydi. Addison, "Burası en iyi konuk odalarımızdan biri," dedi. "Kraliçe Elizabeth'in ilk kez burayı ziyaret ettiği ve tam da bu odada kaldığı söylenir."

"Muhtemelen aynı yatakta mı?" diye sordum.

Addison gülümsedi. "Zaman dilimlerini biliyorsun."

Pencereye doğru yürüdüm ve bir gül bahçesiyle birlikte süslü bir labirente baktım. "Burası bir peri masalı şatosu gibi," dedim.

Addison, "Bayan Richards'ın İngiltere'deki balayında malikâneye aşık olmasının nedeni de buydu," dedi.

Derek, "Bu çok tuhaf," dedi.

"Kesinlikle," diye sııttım, "Ve burayla işimiz bittiğinde, burası da büyülü olacak."

Bölüm 5

Calla

Yaş 23

Günümüz - 5

Günler Sonra

İngiltere

Manor Madison projesine başladığımızdan bu yana geçen beş gün boyunca Derek, ben ve işe aldığım yerel sahneleme ekibi üzerinde çalıştığımız son odaya son rötuşları yaptım.

Derek yanıma geldi ve "Bernard Richards ve onur konuğu Madison Richards gelmeden önce sadece yarım saatimiz var. Hazırlanmamız gerekiyor."

Üzerimde hala bütün gün giydiğim rahat pembe sweatshirt ve kot pantolon vardı ve ekibimle birlikte son dakika detaylarını tamamlamak için çalışıyordum. Üzerinde ne kadar zaman harcarsam harcayayım, yastıkları yeterince düzeltemiyor ya da cam vazoları yeterince yeniden düzenleyemiyordum.

Sonunda Derek beni son odadan, oturma odasından çekip çıkardı, kollarını belime doladı ve beni merdivenlerden yatak odama taşıdı. Derek ve benim malikanede ayrı yatak odalarımız olmasına rağmen, Derek ve ben her gece benim yatak odamda birlikte uyuyor, ne kadar yorgun olursak olalım uyuyana kadar tutkuyla sevişiyorduk.

Profesyonel bir görünüm sergilemek için Derek'e her sabah kimse bizi görmeden önce odasına dönmesi konusunda ısrar etmişim. Umursamadı ve büyük olasılıkla herkesin zaten bildiğini söyledi. Beni her gece vahşi bir kedi gibi adını haykırmaya zorlarken nasıl bilmezlerdi ki?

Ama bugün, ilk projemin ortaya çıkması konusunda çok endişeliydim. Derek beni soydu ve duşa soktu. Ilık su saçlarımdan ve yüzümden aşağı sıçrarken gerginliğimin gittiğini hissedebiliyordum. Sonra iri erkeksi ellerin omuzlarımı ovduğunu, köpürttüğünü ve gergin bölgelerime bastırarak masaj yaptığını hissettim, ben inlerken, "Evet, tam orası. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Parmakları sırtımdan aşağı, kalçalarım ve popoma doğru ilerledi. Keskin bir nefes aldım. "Calla, çok güzel bir vücudun var."

Arkamı dönüp Derek'e baktım. "Öyle mi?" "Evet," dedi.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Derek klitorisimi okşayana kadar ellerini daha da aşağı indirdi. "Seni yiyeceğim" derken sesi boğuklaştı. Cam duvarın çıkıntısına tutunana kadar ellerimi yukarı kaldırdı ve sonra kalçalarımı omuzlarına çekerek içimi ona açacak şekilde konumlandırdı. Bana sırtıttı ve inledi, "Bütün gece seninle ziyafet çekebilirim," dedi, ağzı çoktan üzerimdeydi, beni yalıyor ve açlıktan ölmek üzere

olan bir adam gibi emiyordu.

"Tanrım, Derek," diye inledim.

Beni şaftına doğru indirdi, kollarıyla beni tutarken içime daldı, öfkeyle içime girip çıktı.

"Ah evet," diye inledi Derek benimle aynı anda doruğa ulaşırken.

Daha sonra beni öptü ve "Bu sadece bu gece partiden sonra senin için planladığım şeyin başlangıcı" dedi.

"Partiden sonra nasıl enerjin kaldığını anlamıyorum," dedim. "Senin için," dedi Derek, "sınırsızım. Seni her zaman istiyorum."

Havluyla kurulamadan önce önce beni sonra da kendisini yıkadı.

Birkaç dakika içinde ikimiz de şık balo kıyafetleri giymiştik. O açık krem rengi bir takım elbise giymişti, ben de inci ışıltılı bir elbise giymiştim. Saçlarımı altın ve inci bir tokayla yandan tutturduğum dalgalar halinde düzeltiltim.

Sonra Bernard Richards ve Madison'ın ön kapıdan girdiğini görmek için tam zamanında merdivenlerden indik. Çoktan uyumlu pembeler giymişlerdi. Kadın pembe saten ve tafta bir elbise, erkek ise sıcak pembe bir takım elbise giymişti. "Ne kadar sevimli bir çiftsiniz, değil mi?" Bay Richards'ın elini sıkmak ve Madison'a sarılmak için yanına gittim.

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Madison. "Birlikte çok çekicisiniz." Işıl ışıl parlıyordu. "Garaj yoluna ve malikânenin girişine yaptıklarınıza bayıldım. Çok tuhaf. Buraya geldiğimizde Alice Harikalar Diyarında'ya adım atmış gibi hissettim."

Derek'e baktım, o da bana gülümsedi.

"Kareli tahta siyah beyaz araba yolu, buz kristallerinden yapılmış gibi görünen fiskiye ve çiçekler... gerçek çiçeklerle karışık cam çiçekler. Bayıldım," diye heyecanla haykırdı Madison.

"Gelin ve içeriye bir göz atın," dedim ve onları üzerinde çalıştığımız her odaya götürdüm.

Balo salonuna girdi ve yüzü aydınlandı. "Aman

Tanrım, olamaz!"

Balo salonunun bir tarafında, mankenlerin üzerinde sergilenen *Marie Antoinette* filminden gerçek elbiseler ve parlak renkli taçlarla süslenmiş pastel renkli peruklar vardı.

Zeminler siyah beyaz kareli bir desene sahipti ve odaya Alice Harikalar Diyarında görünümünü devam ettiriyordu. Pastel renklerdeki el yapımı İtalyan cam avizeler ve Venedik camından eşleşen aynalar odaya sofistike ve tuhaf bir hava kattı.

Bay Richards gülerek, "Bu odada Mady'nin oyunbazlığını yakalamışsınız. Bu ona çok benziyor."

"Biz de bunu yapmaya çalışıyorduk," dedim.

Madison burnunu kaldırdı ve havayı kokladı, "Ama ben ne kokusu alıyorum? Kettle corn ve huni kek mi? Karamelli elma şekeri mi?"

Yemek şirketinden bir ekip karnaval arabası şeklinde dekore edilmiş bir masayı balo salonunun diğer tarafına taşıırken güldüm. Masa, yaldızlı altın kaplar içinde karnaval ve panayır yiyecekleriyle doluydu. Madison sevinçle çığlık atarak masaya koştu ve tüm yiyecekleri mideye indirdi.

Bay Richards yanımda güldü. "Çok iyi bir iş çıkardın Calla. Bak Mady ne kadar mutlu! Bu eski mülkü yeniden hayata döndürmek için ihtiyacımız olan şey bu tuhaf oyunculuktur. Diğer odaları görmek için sabırsızlanıyorum ve evet, diğer mülklerimde de çalışman için sabırsızlanıyorum."

Partinin konukları gelmeye başladığında, Derek ve ben üst kata çıktık. "Partinin tadını çıkarmayacak mısın?" Derek sordu.

"Aslında yapmalıyız, ama uçağımız bu gece, bu yüzden her şeyi paketlememiz ve

gitmeye hazır."

"Çoktan hallettim," dedi Derek, benim bavulumu da onunkiyle birlikte çıkarırken. "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun," dedim.

"Ne?" Derek sordu.

"Sana daha çok güvenmemi sağlıyorsun," dedim. "Ve?" Derek sordu.

"Ve senden daha çok hoşlanıyorum."

Derek sırtıttı. "Yakında beni sevdiğini söyleyeceksin."

"Hı hı," dedim.

Bölüm 6

Calla *Yaş 23*

Boston

Beatrice Blaine'in Boston müzesi projesi sona ermek üzereydi. Derek ve ben bunun için bir haftalık bir gezi ayarlamıştık ve gezinin sonunda yorgun ama mutluyduk.

"Bayan Blaine kurulumu çok beğendi," dedi Derek. "Bunun üzerinde hiç durmadan çalıştın Calla.

Neredeyse hiç uyumadım."

"Eve gittiğimde uyuyacağım. Bay Richards'ın başka bir yerine gitmemiz gerekmeden önce biraz zamanımız var. Bu bize nefes almak için bir şans verecektir."

"Pekala, kadın," dedi Derek, "bu gece seni biraz şımartacağım. Hak ediyorsun o."

Beni otel odama götürdü ve duşumu başlattı.

Sonra beni öptü, öpmeye devam ederken beni soydu. "Rahatlama zamanı, Patroniçe," dedi, Beni duşa sokup sonra da dışarı çıkardı.

"Buna alışabilirim," dedim başımı akan ılık suyun altına sokarak.

Duş kapısının açıldığını duydum ve arkamda onun büyük varlığını hissettim, buharlı tutkulu duş seksi beklentisiyle beni anında uyandırdı.

Derek bunu neredeyse günlük bir rutin haline getiriyordu ve seks konusundaki becerilerinin ustalaştığını kabul etmek zorundaydım.

Ellerinin omuzlarımda gezindiğini, düğümlere ve gerginliğe masaj yaptığını hissettim. "Evet, tam orası," dedim. "Nereyi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Aynı eller göğsüme masaj yapmak için öne doğru uzanmadan önce derin bir kıkırdama duydum, başparmaklarını sertleşmiş meme uçlarımda üzerinde ovuşturdu. Sıkıştırırmadan önce onları daire içine aldı. "Ah evet," diye inledim.

Diğer eliyle klitorisimi ovmak için aşağı uzandı, ben kıvrana kadar tekrar tekrar.

Sırtıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Sonra kalçalarımda arasına girdi, ucu hassas girişime dokunduğunda beni kızdırdı ve durmadan önce hafifçe içeri girdi, böylece serbest bırakılmak için yalvarmaya başladım.

"Devam et," dedim, "Becer beni. Sertçe."

Beni cama doğru eğdi, göğüslerim düzleşsin diye beni cama doğru bastırdı ve beni arkadan aldı, her vuruşta derin ve güçlü bir şekilde iterek cam duş duvarlarına bir tokatla çarpıyordum.

"Oh evet," diye inledim. "Evet, Derek. Tanrım, böyle seviyorum." Doruk noktamın dalgaları içimden geçerken büküldüm.

Derin bir inilti duydum ve hemen arkamdan boşalırken içime dökülen sıcak sperm hissini takip ettim.

Vücutlarımız birbirlerine o kadar alışmıştı ki, seks yaptığımızda salgılarımız aynı anda pathiyordu.

"Beni duşta becermene bayılıyorum, Derek. Gerginliğimi atmak için ihtiyacım olan tek şey bu." Bir iç çekiş duydum.

"Casa Capri'deki tarlalarda seni becermemi sevdiğin kadar mı *bebeğim*?" Arkamdan derin ve melodik bir sesin kulağıma fısıldadığını duydum.

Donup kaldım. Olamazdı.

Kız bebek mi?

Bu sevgi sözcüğünün bana söylendiğini en son duyduğumdan bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti. "Gabriel?" Hâlâ cam duş duvarına bakarak sordum.

Parmakları yanaklarımı okşadı, sonra yüzümü cam duvarlara doğru itti ve içime girmeye devam etti, parmakları klitorisimde gezinirken kalçalarını oynattı, her hareket beni doruğa yaklaştırdı.

İyi eğitilmiş bir köpek gibi vücudum onun dokunuşuna karşılık veriyor, bana daha fazlasını vermesi için inliyordu.

Ağzı enseme kenetlenirken kalçamı tokatladı, daha sert sürmeye başladı ve acıyı zevkle karıştırdı. Bu neredeyse hayvani bir seksti, kim olduğunuzu unutturan bir seksti ama sadece seks yapmanın verdiği bir histi.

Gabriel bana arzuladığım şeyi nasıl vereceğini biliyordu. Birkaç yıl önce bacaklarımı hissetmem için beni becermişti. Beni tamamen tutkulu hissetmem için becermişti. "Evet, *Bambina'm*," diye kulağımın arkasından mırıldandı. "Bana tüm lezzetli vücudunu ver. Çılgılıklarını kulağımda duymak istiyorum."

Beni çevirdi ve bacaklarımı beline doladığımda bana vurmaya başladı.

"Çılgılıklarını bana ver," diye talep etti, sağ eliyle çenemi kavradı, böylece içime girerken yüzümü görebiliyordu. "Yüzünün tutkuyla, seksimden, bedenimden aldığın zevkle dolu olduğunu görmek istiyorum," diye homurdandı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, sesimi kontrol edemiyordum. "Oh oh, lanet olsun," diye bağırdım. "Oh evet, evet, evet!" Onun altında büküldüm, vücudum zevk dalgalarının ardından şiddetli dalgalarla sarsıldı.

Gabriel eliyle çenemi serbest bırakırken kıkırdadı, "Dokunuşlarıma her zaman çok güçlü bir şekilde karşılık verdin."

"Burada benimle olamazsın," diye nefes nefese kaldım. "Sen benim hayal gücümün bir ürünü olmalısın."

Gabriel yüzüm ona dönük olana kadar beni çevirdi. "Ben de bu kadar gerçeğim," dedi, ağzını ağzıma götürdü, dili dilime değerken beni açlıkla öptü.

"Hayır," diye bağırdım.

Duşun kapısını açtım ve dışarı koştum.

"Calla, Calla," dedi Gabriel, yüzü Casa Capri'de ona aşık olduğum zamanki kadar yakışıklı ve büyüleyiciydi. Ama artık maske takmıyordu. Yara izi de kaybolmuş gibiydi.

Nasıl?

Bunların hepsi hayal gücümün bir ürünü müydü?

Gerçeklik duygumu geri kazanmaya ihtiyacım vardı. Tehlikeli maskeli eski sevgilim için beslediğim delilikten beni geri getirecek birine ihtiyacım vardı.

"Derek?" Seslendim mi? "Derek?"

Duřtan ık mış olan Gabriel'e döndüm, bronzlaşmış teni çıplak muhteşem vücudunda parlıyordu. Neredeyse nefesim kesilecekti. Altın bir Yunan tanrısına benziyordu. Onu olduğu gibi çıplak görmek

onun adasında tutkulu bir şekilde sevişmemiz bazı anıları geri getirdi.
Gülümsedi. "Gördüğün şeyi görmeyi hâlâ seviyorsun."
"Derek?" Tekrar seslendim. "Derek nerede?"
Sonra yüzüm korkumu gizleyemedi. "Derek'e bir şey mi yaptın?"

Bölüm 7

Calla *Yaş 23*

Boston

Gabriel beline bir havlu sardı, "Galerilerinde seninle çalışması için tuttuğun çocuktan mı bahsediyorsun?"

"Adı Derek," dedim.

Gabriel'in yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "O sana göre bir erkek değil Calla. Senin gibi bir kadının gerçek bir erkeğe ihtiyacı var. Seni sikilmek istediğin gibi sikebilecek bir erkeğe. Sana sertçe verebilecek bir adam."

"Derek'in yapamayacağını kim söyledi?" dedim. "Çok tatmin ediciydi." "Peki," dedi Gabriel. "Denese bile seni koruyamaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"O sana göre biri değil Calla," dedi Gabriel. "İçeri girdim ve hiçbir direnişle karşılaşmadan onu dışarı çıkarmayı başardım."

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. "Onu sen öldürmedin, Gabriel," dedim. "Lütfen bana öldürmediğini söyle."

Gabriel omuz silkti. "Yapıp yapmadığım senin için önemli mi? Benim için hiçbir önemi yok. Bir suikastçı olarak yaptığım şey bu. Seni eğittiğim gibi, senin için de hiçbir şey olmamalı. Sen bir suikastçısın, bundan ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış Calla. Seni iyi eğittim ve her görevde duygularını bir kenara bırakman için eğittim. İşte bu şekilde etraftaki en iyi suikastçı olabilirsin."

"Seni lanet olası pislik," dedim bornozumu üzerime sararak. "Beni kalpsiz olmam için eğittin. Kendi babama suikast düzenlemem için beni kandırdın." Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına engel olamadım. Onları yıllardır tutuyordum ama bir yıl önce olanlardan sonra Gabriel'i görüp onunla yüzleşebildiğim için bıraktım.

Gabriel gözlerimin içine baktı ve "Evet, yaptın" dedi.

Silahlı olup olmaması umurumda değildi, ona doğru koştum ve göğsüne vurmaya başladım, elimden geldiğince sert vurdum.

Darbelerimin hiçbirisi acı verecek kadar güçlü değilmiş gibi karşıladı. "Calla, Calla, Calla," dedi. "Devam et ve ağla. Senin için zor bir şeydi ama başardın."

"Ne diyorsun lan sen?" Dedim.

"Öz baban bile olsa, gelmiş geçmiş en kötü insanı öldürdün." Gabriel dedi.

Ondan uzaklaşırken ağızım açık kaldı. "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Ben değılim. Kendin gör," dedi Gabriel. "Bir yıl sonra baban hakkında daha fazla şey öğreneceğini düşünmüştüm, kendin için."

"Sen lanet olası bir yalancısın," dedim.

Gabriel, "Tabii ki bu şekilde görürsün," dedi.

"Bir yıl sonra babam hakkında öğrendiğim tek şey mesleğinin en iyisi olduğuydu. Kurucusu ve ortağı olduğu hukuk bürosu o kadar başarılı olmuştu ki, dünyanın dört bir yanında şubeleri vardı."

"Ve?" Gabriel söyledi.

"En iyi uluslararası hukuk firmalarından biri olan babamın krallar, devlet adamları ve şirketler de dahil olmak üzere her türden müşterisi vardı."

"Kesinlikle iyi iş çıkardı," dedi Gabriel. "Ne kadar olduğunu öğrendin, değil mi? Kramer servetinin tek varisi olarak."

Ağızımı kapattım.

Gabriel haklıydı. Yetkililer babamın cesedini bulduklarında, bunun Güney Amerika ve Miami'deki en büyük uyuşturucu baronlarından birine karşı yürüttüğü bir davadan kaynaklanabilecek bir suikast olduğuna karar verdiler. Herkes annemin öldüğü tekne kazasında öldüğümü düşündüğünden kimse benden şüphelenmedi.

Birkaç ay sonra beni Yunanistan'da bulabildiler ve orada kim olduğuma dair hafızamı kaybettiğimi söylediler. Küçük bir araştırma yaptıktan sonra, Calla Kramer olduğum inkar edilemezdi ve mahkemeler beni kayıp Kramer varisi ilan etti.

"Yani babanın da hevesli bir sanat koleksiyoncusu olduğunu mu öğrendin?"

Gabriel sordu. "Evet, geniş bir koleksiyonu vardı," dedim.

"Orijinal Monet, Rembrandt, Hollywood hatıraları, spor hatıraları, hatta kayıp krallıklardan paha biçilmez hazineler," dedi Gabriel, "Hepsinin toplam değeri bir milyar dolara yakın."

Sessiz kaldım.

"Demek müşterilerinize, onlar için küratörlüğünü yaptığınız, elde edilmesi zor sanat eserlerini bu şekilde sağlayabiliyorsunuz," dedi Gabriel. "Zekice, Calla. Babanın yasadışı sanat eserleri kaçakçılığını yasal bir iş haline getirebilmen çok zekice."

"Onlar yasal parçalardı," diye ağızımdan kaçırdım. "Sattıklarımın hepsi yasal sanat eserleriydi. Orijinallik Sertifikaları ve onaylarıyla birlikte," dedim.

"Ama dünyanın dört bir yanında gizli kasalarda saklananlar," dedi Gabriel, "ulusların kendilerine ait olması gereken paha biçilmez hazineleri," durakladı, "ülkelerden çalındılar, miraslarını kaybettiler. İnsanların kendi ulusal hazinelerini görebilmeleri için ülkelerine geri verilmeliler."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Babamın dünyanın dört bir yanındaki kasalarda saklı bu tür hazinelere sahip olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadım. Hayal görüyor olmalısınız."

"Calla, Calla, Calla," dedi Gabriel. "Çok az tanıdığın ama babam dediğin o adamın iyiliğine inanmayı ne kadar çok istediğini takdir ediyorum. Ama gerçekle yüzleşmelisin... O da senin yakalamakla görevlendirildiğin canavarlar kadar sahtekârdı."

"Hayır, o iyi bir adamdı," dedim. "Hayır kurumlarına katkıda bulunurdu. Anneme bir kraliçe gibi davrandı. Beni bir prenses gibi sevdi ve büyüttü. Bana istediğim ve ihtiyacım olan her şeyi verdi. O iyi bir babaydı."

"Ama nasıl multimilyarder olduğunu nasıl açıklıyorsunuz? O Miami sahilindeki ev

Ailenin sahip olduklarından sadece biri Calla. Ailenin İngiltere'de, Fransa'da, İsviçre'de, Karayipler'de malikaneleri vardı... ve bunlar sadece onun adına kayıtlı olanlar."

"Hukuk bürosunda iyi işler yaptı," dedim.

Gabriel başını salladı. "Yaptı ama o kadar da iyi değil. Ben bir finans uzmanıyım Calla. Şirketlerin ve sektörlerin genellikle ne kadar iyi durumda olduğunu bilirim."

"Yanılıyorsun Gabriel," dedim. "Dünyanın en iyi 5 hukuk firması yılda milyarlarca dolar gelir elde ediyor. Babamınki de onlardan biriydi. Yasaldı."

Gabriel'in yüzü karardı.

Açık bavulumdan çabucak bir elbise bulup üzerime geçirdim ve bir çift yarım bot giydim. Gabriel toparlanmamı izlerken ona döndüm ve şöyle dedim: "Kim olduğumu öğrenmek beni farklı bir insan haline getirdi, Gabriel. Bir kimliğim ve yerine getirmem gereken bir mirasım vardı. İlk başta, bana yaptıkların için seni öldürmek istedim. Aileme yaptıkların için, ama hayatıma devam etmek zorundaydım. Calla Kramer olmak istedim, *hayır*, buna *ihtiyacım vardı*. Ben Calla Kramer'ım. Oynamak ve şekillendirmek istediğin o ölümcül oyuncak bebek değil."

"O ölümcül bebeği çok severdim," dedi Gabriel hüzünle. "Seni sevdim, Calla, *küçük kızım*." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu hâlâ sevdiğimi söylemek istedim ama söyleyemedim.

Gabriel bana doğru yürüdü, beni bileğimden tutup kendine çekti ve göğsüne yasladı. Çenesini başımın tepesine dayadı ve şöyle dedi: "Parçalanmış bedeninin adamızın kayalık kıyılarına sürüklendiğini gördüğümde seni öldüremeyeceğimi biliyordum. Öldürebilirdim ve muhtemelen öldürmeliydim de çünkü babanı öldürmeye çalıştığım için benden intikam almaya çalışacağını biliyordum."

"Bunun yerine onu öldürmem için beni eğittin, seni hasta piç," diye bağırdım.

"Seni yeniden programlayabilirsem, yeni bir kimliğe sahip yeni bir insan olmanı sağlayabilirsem, kaderinden kaçabileceğini düşündüm. Dünyada en çok nefret ettiğim adamın kızı olmayacaktın."

"Beni kendinin yaptın," dedim, neredeyse ağlamaklı bir sesle. "Beni kendine aşık ettin. Her şeyim olduğunu düşünmemi sağladın."

"Sen benim mükemmel yaratımındın Calla," dedi Gabriel. "Benim mükemmel suikastçım. Senin yanımda olmanla dünyadaki yanlışları düzeltebileceğimi düşündüm. Beni yetim ve ülkesiz bırakan o canavarların intikamını alabilirim."

"Babam olduğunu bilseydim, kendi babamı öldürmeyi kabul edeceğime bile inanamazdın," dedim. "Kimse o kadar deli olamaz."

Gabriel hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Beni delicesine sevdin, *bebeğim*," dedi. "O kadar çok sevdin ki, bir suikastçı oldun, ki bunu yapmak senin tatlı doğanda yoktu. O kadar çok sevdin ki vücudunun iyileşmesini, bacaklarının yeniden yürümesini istedin. Sevginin harikalar yaratma gücü vardır, ama sevginin yok etme gücü de vardır."

"Hayır," diye başımı salladım. "Aşk yıkıcı olmamalı, Gabriel. Benim istediğim türden bir aşk değil."

Gabriel beni kendine yakın tuttu ve ayrılmadan önce dudaklarımdan öptü. Geri çekildi, kapıyı açmadan önce siyah bir pantolon, siyah bir balıkçı yaka ve ayakkabılarını giydi. "Seni tanıyorum Calla," dedi. "Gerçeği öğrenene kadar rahat etmeyeceksin. Ne yaptığını bildiğin için sonsuza dek kalbinde bu ağırlığı taşıyacaksın. Bana göre, adaleti yerine getirdin. Sana göre... sen karar vermelisin."

"Derek'e ne yaptın?" diye sordum. "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdiysen, peşine

düşerim, biliyorsun."

Gabriel güldü, "Evcil hayvanına karşı bir zaafın var gibi görünüyor, değil mi? Benim yerimde yürümenin nasıl bir şey olduğunu gör, Küçük *Kız*. Öğrenci öğretmen oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçeği görene kadar rahat etmeyeceksin. Bavulunuzdaki pakette, babanız ve şirketi hakkında yapacağınız hiçbir araştırmada bulamayacağınız birkaç gerçek bulacaksınız."

"Gabriel, ihtiyacım yok... Yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorum..."

"Gerçeği gördüğün zaman," dedi. "O zaman beni öldürmek için peşimden gelmek isteyip istemediğine karar ver."

Bölüm 8

Calla *Yaş 23* *Boston*

Gecenin bir hayaleti gibi kapımdan çıkıp gitti. O gittikten sonra dışarıya bir göz attım ve koridorda kimsenin yürüyüp gitmediğini gördüm.

"Komik," dedim. "Nasıl oldu da öylece ortadan kayboldu?"

Kapının çalındığını duydum ve Gabriel olabileceğini düşünerek kapıyı açtım. Belki de geri dönmüştü. Belki de beni Casa Capri'ye götürmek istiyordu, cennet adasında onunla mutlu bir aşk yaşadığım yere?

"Selam," dedi Derek, elinde bir fırından aldığı büyük bir kutuyla. "Bir iş için dışarı çıkmam gerekti," dedi. "Elime geçen son fırsat bu, o yüzden çıktım."

Rahat bir nefes aldım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve içim dizginlenemez bir mutluluk duygusuyla doldu. Derek zarar görmemişti. İyi ve hayattaydı.

Gabriel onu düşündüğüm gibi öldürmedi.

"Boston Kremalı Turta," dedi Derek. "En sevdiğin. Bütün hafta boyunca her fırsatta sipariş ettin, ben de Miami'ye dönerken yanımızda götürmek üzere bütün turtayı satın aldım."

Hâlâ Gabriel'i görebileceğimi düşünerek koridorda bir aşağı bir yukarı baktım.

"Kimseyi görmedin mi?" diye sordum.

Derek odama girdi ve turta kutusunu yere bıraktı. "Hayır," dedi. "Neden?"

"Hiç kimse yok mu?" diye sordum. "Odamdan çıkarken kimseye rastladın mı, kimseyi gördün mü?"

Derek başını salladı. "Yalnızdım. Odaya giren ya da koridorda yürüyen kimseyi görmedim."

"O kadar yorgun olmalıyım ki bir şeyler hayal ediyorum," dedim.

Derek omuzlarıma masaj yapmak için arkama uzandı. "Calla, çok gerginsin."

Gülümsedi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Derek," diye gülümsedim, aklında ne olduğunu biliyordum. "Ben neredeyse toparlandım, senin de toparlanman gerek. Bir an önce yola çıkmalıyız yoksa uçağa geç kalacağız."

Bana doğru bastırdı, sertleşmiş aletini elbisemin içinden göbeğime sürttü. "Tesisin açılışından beri bütün gün seni becermeyi düşünüyordum. Sonra seni duşta beceremeyince, işimden döndüğümde seni becermeyi düşünmeye devam ettim. Kremalı pastanın kremasını üzerine sürmeyi ve böylece seni yalayarak temizlemeyi."

"Turtayı benim yemem için aldığını sanıyordum," dedim.

Derek boğuk bir sesle, "O lezzetli güzellikten birazını emmen için sikime s rerdim," dedi.

Göbeğim sıkıştı ve kendimi ısırırken buldum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve fermuarını açarak kocaman aletini çıkardım. "Daha yeni duş aldım," dedim. "Ama henüz yemek yemedim ve canım sıcak, uzun ve tuzlu bir şeyler istiyor."

Sikinin ucunu yaladım, ön sperminin tadına baktım. "Yum," dedim, alev alev yanan mavi gözlerine bakarak. O başını geriye atıp ağzımın tadını çıkarırken ben de onun uzunluğunu yaladım.

Onu tanıdıkça daha çok sevdim.

Onu tamamen ağzıma aldım, inlerken bir içeri bir dışarı emdim.

Birkaç dakika içinde haykırdı, "Calla, kahretsin! Lanet olsun. Beni öldürüyorsun." Çekilmek istedi ama son damlasına kadar içime boşalana kadar onu tuttum.

Bitirdiğimde ayağa kalktım ve ağzımı yaladım.

Gözlerini açtı ve bana bakarak durdu. Parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Sana çok aşığım Calla," dedi. "Senin için her şeyi yaparım. Senin için ölürüm." Sonra beni öptü ve sıkıca sarıldı. "Sen benim dünyamsın, Calla. Her şeyimsin."

Öğrenci öğretmen oldu. Gabriel'in

sözleri kafamın içinde yankılandı.

Benim yerimde yürümenin nasıl bir şey

olduğunu gör. Yine onun sözleri

aklımdan geçti. Gerçeği görene kadar

rahat etmeyeceksin.

Derek'in gözlerinin içine baktım. "Derek, planlarımda bir değişiklik oldu. Bu gece Miami'ye dönmüyoruz."

"Öyle mi?" Derek sordu.

"Evet, onun yerine Yunanistan'a ve oradan da çok uzak olmayan bir adaya gideceğiz."

Bölüm 9

Calla *Yaş 23* *Yunanistan*

Bizi Yunanistan'dan Casa Capri'ye götürmesi için kiraladığım sürat teknesi olabildiğince hızlı gidiyor, uzun siyah saçlarımı dört bir yana savuruyordu. Birkaç saat önce karaya çıkmıştık ve hemen kiralık bir tekne bulmuştuk; bu bana bir şekilde ailemin 'kaza' geçirdiğimiz gün kiraladığı tekneyi hatırlatmıştı.

"Neden bu gizemli adaya gidiyoruz?" Derek sordu. "Kurulum için programımızda yok. Bay Richards'ın mülklerinden biri de değil. Son dakikada gelen yeni bir müşteri mi?"

"Hayır," dedim. "Geçirdiğim kazadan sonra hafızamı kaybettiğimde birkaç yılımı geçirdiğim yer."

Derek ciddi görünüyordu, "Ah. Bunu biliyordum ama sen hazır olana kadar sana sormak istemedim."

"Orayı görmem gerek," dedim, aklım çok uzaklarda bir yerlere gitti.

Derek elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. "Tamam Calla," dedi. "Hayatına devam etmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Ne gerekiyorsa. Sadece burada seninle olacağımı bil. Her zaman senin için burada olacağım."

"Bunu takdir ediyorum," dedim. "Sanırım bunu atlatabilmem için senin gücüne ihtiyacım var. Buraya geldiğimde kendimi kaybetmişim. Kim olduğumu hatırlamıyordum. Etrafımda ailem yoktu. Sahip olduğum tek şey bu adaydı."

Ve Gabriel.

Başımı salladım. Yine Gabriel. Neden her yerdeydi? Hem aklımda hem de kalbimde. Hızla ilerlerken kısa süre sonra Casa Capri'nin kayalık kıyılarına vardık. Her şey en son kaldığım zamanki gibi görünüyor olmalıydı.

Sadece bir yıldan biraz fazla olmuştu.

Ama şimdi yabani, dağınık çalılarla kaplanmış bu adaya ve enkaz ve ölü balıklarla dolu kıyıya bakarken, buranın bunca zamandır bulunduğum ada olup olmadığından emin değildim.

Aslında, bu ada onlarca yıldır canlı bir ruh görmemiş gibi görünüyordu.

Bölüm 10

Calla *Yaş 23* *Casa Capri*

"Burası Casa Capri mi?" Derek defalarca yürüdüğüm kayalık kıyılara adım atarak sordu.

Etrafına bakındı ve "Vahşi ve ıssız görünüyor. Doğru adada olduğumuza emin misin?"

Etrafıma bakındım, adanın kayalıklarına gömülü olan ve kıyıdan Gabriel'in yukarıdaki lüks evine çıkan metal merdiveni gördüm.

Ancak şimdi, metal merdiven hatırladığım güçlü ve şık merdiven değil, paslı ve dengesizdi.

Derek ona baktı ve şöyle dedi: "Yukarı tırmanmaya çalışırken ellerini kesebilirsin. Yukarı çıkmanın başka bir yolu var mı?"

"Gabriel'in kendi özel helikopteri vardı," dedim.

"Gabriel?" Derek sordu. "Demek gizemli Gabriel'in yaşadığı yer burası. Yalnız ben onun bu adada otel gibi lüks bir malikânede yaşadığını söylediğini sanıyordum. Bahçeler, heykeller ve meyve ağaçları vardı."

Başımı salladım. "Vardı. Anlamıyorum. Tanrım, burası aynı yer olamaz." Kendi başıma tırmanmaya başladım, kayalık kıyılarda uçurumların kenarından yukarı doğru bir patika buldum.

Çok geçmeden Derek kiraladığımız sürat teknesine bizi beklemesini söyledikten sonra peşimden geliyordu.

Zordu ve planladığımdan daha uzun sürdü ama sonunda zirveye ulaştık. Ve işte oradaydı.

Casa Capri. Gabriel'le birlikte benim cennetim. Benim sığınağım, yeniden doğduğum ve gençleştiğim yer olarak bildiğim yer.

Ama hiç de hatırladığım gibi değildi.

Yakın bile değildi.

Tepeye tırmanır tırmanmaz, bir zamanlar konak olan yıkık bir binaya bakıyordum. Bir zamanlar lüks ve büyük bir saraydı. Şimdi bakımsız meyve ağaçlarıyla kaplanmış bir avluda bir zamanlar heykellerin durduğu yerlerin taş kalıntıları vardı.

Ağzım açık kaldı. Burası Gabriel'in eviydi. Onun evi.

Casa Capri.

Derek etrafına bakındı, yüzü şaşkınlık içindeydi. "Anlamıyorum. Burası bir harabe. Yıllardır burada kimse yaşamamış."

Etrafıma bakarken elim ağzıma gitti.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Casa Capri nerede? Gabriel nerede?"

Bölüm 11

Calla *Yaş 23* *Casa Capri*

Derek ve ben Gabriel'in adadaki deposu olarak hatırladığım alana doğru ilerledik. Bir sanat hırsız ve suikastçı olarak yeteneklerimi burada test etmişti.

Koleksiyonundaki sanat eserlerinden hangilerinin gruba ait olmadığını fark edebildim ve bir hazinenin kilidini açacak anahtarı buldum. Hazinenin, 20. yaş günümde bana hediye ettiği bir çift elmas küpe olduğu ortaya çıktı. Bu aynı zamanda iyileşmemi kutlayan bir hediyeydi. Artık kırık dökük değildim; dayanıklılığı ve becerileri Yunan Olimpiyatçıları hayrete düşürecek türden güçlü, esnek ve iyi eğitilmiş atletik bir genç kadındım.

Nedense Gabriel'in konağı harabe gibi görünse de, hatırladığım depo öyle değildi.

Bu yüzyılda inşa edilmiş daha yeni bir binaydı ve adada sağlam kalan tek binaydı. Nutkum tutulmuştu.

"Delirmiyorum," dedim.

"Hayır," dedi Derek, "deli değilsin. Senin için o kelimeyi kullanmak istemiyoruz Calla. Sen kesinlikle deli değilsin."

Derek'e baktım. Sakin ve toparlanmış görünüyordu. Ama içinde gergin bir şeyler vardı. Sanki sakin kalmaya çalışıyormuş ama dikkatli davranıyormuş gibi.

Aklımı kaçırdığımı düşünüyordum diye
düşündüm. Ben de kaybettiğimi
düşünmeye başlamıştım.

"Oh, depo! İşte burada!" Bağırdım. "Tam hatırladığım gibi."

"Depoda ne var?" Derek sordu.

"Ailesinin mirasından kurtarabildiği değerli eşyalar. Soyluydular ama kötü insanlar evlerine girip her şeyi çaldıklarında, evlerini yağmaladıklarında ve sonunda anne babasını öldürdüklerinde hepsini kaybettiler," dedim. "Zavallı Gabriel. Her şeye tanık oldu. Sonra da gözlerinin altında, yanaklarının üstünde bir yara izi bırakarak yüzünü sonsuza dek lekelediler. Onu fiziksel ve psikolojik olarak yaralayacak bir iz."

"Yani hazinelerini burada mı saklıyordu?" Derek sordu.

"Evet," dedim. "Kayıp krallığının son hazinesi. Sanırım asil olduğunu söylemişti, bu yüzden bu adaya sahipti ama mütevazı davranıyordu. Sanırım aslında kayıp bir krallığın hükümdar ailesiydi ama hepsini kaybettiler. Bu adaya çekildiğinde her şeyini kaybetti."

"Oh," dedi Derek. "Bir soyadından ya da çağrılmış olabileceği başka bir isimden bahsetti mi? Bu isimde birini bulmaya çalışıyorum. Casa Capri hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Öyle görünüyor ki

O kadar tuhaf ki, hatırladığınız köşkün yerinde sadece bir harabe var, ama burada bir depo var."

"Belki de malikâne havaya uçurulmuş, kirletilmiştir," dedim. "Bu neden harabe halinde olduğunu açıklayabilir..."

Derek başını salladı. "Ama etrafındaki bitkiler. Yıllardır aşırı büyümüşler. Merdiven... ev, son 50 ya da 60 yıldır bu koşullarda olduklarını söyleyebilirim."

Deponun kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açmaya çalıştım. Kapı kilitliydi.

Uzanıp saçımdan bir toka aldım ve kilidin içine yerleştirip salladım.

Bir klik sesi duydum ve kapı kolunu çevirdiğimde kapı açıldı. Kuru ve bayat havanın kokusu burun deliklerime doldu ve öksürmeme neden oldu.

Derek havayı sallayarak içeri girip ışıkları yakmaya çalışırken ağzını kapattı.

Elektrik yoktu, bu yüzden pencerelerdeki panjurları çekmek için yürüdü. Pencerelerden süzülen güneş ışığı önümdeki manzarayı gözler önüne seriyordu.

Nadir sanat eserlerini ve tarihi eserleri örten çarşaflar artık yok.

Bunun yerine, deponun etrafına sıralar halinde yerleştirilmiş yıpranmış ahşap masalar vardı. Deponun duvarlarında paslı kafesler sıralanmıştı. Bazı beherler ve bilimsel ekipmanlar etrafa saçılmıştı.

Derek paslanmış bir tabelayı yerden almak için durana kadar etrafta yürüdü.

"Kuş Rehabilitasyonu için Capri Konservatuvarı," diye okudu.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu depo kuş barınağı olarak kullanılmış gibi görünüyordu," dedi Derek. "Uzun zaman önce. Şimdi terk edilmiş durumda."

Gözlerime inanamadım. "Aman Tanrım," dedim, oturmam gerekiyordu. "Burası bir kuş cenneti olamaz. Burası onun sanat deposuydu. Gabriel'in en değerli yeri. Bu değil..."

Derek kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Uzun bir gün oldu. Uzun bir hafta oldu Calla. Çok yoruldun. Ben de yoruldum."

"Hayır, bunu hayal etmedim. Bu gerçektir. Burası gerçektir" diye bağırdım.

Derek başını salladı. "Calla, her yeri aradım ve Casa Capri adında bir adaya sahip olan Gabriel adında kimse yok. Finans sektöründe komisyoncu ya da danışman olarak çalışan Gabriel adında biri de yok."

"Peki ya kraliyet... bir yerlerde bir tür küçük monarşi?"

Derek, "Bulabildiğim tek şey, ki o da belirsizdi, bu bölgedeki bir kralın Gabriel Juan Cortez Apollo San Miguel Stallos adındaki oğlu hakkında bir makaleydi. Monarşi yıllar önce kaldırılmış. Ülke devralındı. Ancak o kadar küçük bir ülkeydi ki, kayıtlarda bir ülke olduğu neredeyse hiç görülmüyordu. Bir şehir olarak başka bir ülkeye dahil edildi ve ondan geriye sadece bu kaldı."

"Orası onun ülkesi olabilir," dedim. "Bir darbeye devrilmiş olabilir."

"Bu imkânsız," dedi Derek. "Gabriel'in genç bir adam olduğunu söylemiştin. Az önce bahsettiğim Gabriel'in aynı Gabriel olması imkânsız. Darbe 40 yıl önce gerçekleşti. Bu da Gabriel'i 40'lı ya da 50'li yaşlarında yapar."

Bölüm 12

Calla

Yaş 23

Yunani

stan

Kayalık yamaçlardan aşağı inerek aşağıda bizi bekleyen sürat teknesine doğru yol aldık. Sonra daha önce giriş yaptığımız Olympia Otel'e geri yürüdük.

"Bence biraz uyumalısın," dedi Derek. "Her zamanki gibi güzelsin ama bitkin görünüyorsun." Bu kez resmi bir iş için değil, kişisel bir gezi için geldiğimizden tek bir oda tutmuştuk.

"Tamam, kalışımızı bir geceden bir haftaya kadar uzatalım."

"Harika!" Derek gülümsedi. "Burası çok güzel ve bir tatil gerçekten işimize yarayabilir." "Kaldığımız süreyi uzatmak için gerekli ayarlamaları yapabilir misin?" Derek'e sordum.

"Elbette, Patroniçe," dedi Derek. "Bu arada, git üstünü değiştir. Bir duş al, rahatla. Ben hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve ben de bavulumu açarak yumuşak pijamalarımın uzandım. Onu bulmak için bavulumun dibine kadar inmeme gerekti.

Aşağıda sert bir şeye dokundum ve mühürlü bir klasör çıkardım. Önünde "Kramer Dosyaları" yazıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. İşte buydu. Bu Gabriel'in bana bakmamı söylediği dosyalardı.

Gerçek.

Gabriel'in beni Boston'da ziyaret edeceğini düşünmemiştim. Beni becerip, sonra da bununla bırakacağını.

Klasör.

Gabriel gerçektir. Her şey gerçektir. Aklımı kaybetmiyordum.

Dosyayı açtım ve içindekileri yatağımın üstüne döktüm.

İçinde gazete kupürleri olan bir dosya vardı. Babamın bir kralı temsil ettiğine dair bir makale. Hayır, eski bir kralı. Fotoğrafa baktım ve babamın genç bir avukat olduğunu gördüm. Yanında takım elbise giymiş küçük bir çocuk vardı. Siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve o yaşta bile nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

"Gabriel?" Fotoğrafa bakarak sordum. Makalede kral olduğu yazıyordu ama artık çok geç olabiliirdi. Ailesinin yönettiği ülke, insanlar her yeri ateşe verirken, her dükkânı yağmalarken darmadağın olmuştu. Suç her yerdeydi. Yeni rejim kralı ve ailesini devirmek, eski ailenin varlığına dair her şeyi silmek istiyordu. Genç çocuk kral, kendisini temsil etmesi ve yeni rejimi devirmek için krallığın yasalarını ve anayasasını kullanması için Wilson Kramer'i tuttu. Devralma işlemi hukuka aykırıydı. Eğer krallığın anayasasına uyulursa, hak sahibi yöneticiler geri dönecekti. Genç kral

yasaların adaletine inanıyordu ve doğrunun yanlışa üstün geleceğine inanıyordu.

Yeni rejim başa geçtikten kısa bir süre sonra açlık, vergilendirme ve hatta ülkenin zenginliklerini çarçur etme yöntemlerini kullanarak halka yiyecek dağıtma vaadiyle yönetimlerini kabul ettirmeye çalıştılar,

Her vatandaş eşit olduğu sürece onlara yaşayacakları bir alan sağlamak. Ancak rejimin başındakiler ve onların arkadaşları ve aileleri krallar ve kraliçeler gibi yaşarken, ülkedeki kitleler daha fakir ama eşit hale geldi. Görünüşe göre rejimin başındakiler kendileri dışında herkesin eşit olması gerektiğini düşünüyorlardı. Kendileri dışında herkes onların yasalarına uymak zorundaydı.

Genç kral Gabriel daha iyi bilecek şekilde yetiştirilmişti. Yunan yasalarını, antik felsefeleri ve büyük ülkelerin politikalarını incelemişti. Babasının danışmanı ve arkadaşı Wilson Kramer'e başvurmuş, o da ona Batı Medeniyetinin hükümetleri hakkında her şeyi öğretmişti. Ama dava reddedildi. O zamana kadar hiçbir davayı kaybetmemiş olan Kramer kaybetti.

Eski yönetici aile ya da Gabriel hakkında başka hiçbir makale ya da haber yoktu, sanki onlarla ilgili tüm haberler ve sözler sansürlenmiş ve silinmişti. Tarihin yeniden programlanması, sanki yeni rejim etraflarındaki haberleri kontrol ederek tarihlerini değiştirebilirmiş gibi.

Bununla ilgili tek kupür, onlarca yıl önce feshedilen küçük bir bağımsız gazeteden alınmıştır. önce.

Başka bir makale çıkardım. "Wilson Kramer Firması Küresel En İyi Uluslararası Firma Seçildi Kazançlar". Gabriel'in davasını kaybettikten sadece bir yıl sonra, babam aniden bir milyar dolarlık bir servet ve Gabriel'in memleketinden bir sanat eseri ve eser hazinesi biriktirmeyi başardı.

Başka bir klasörden bir sayfa çıkardım. Artık sahibi olduğum babamın hukuk firmasının mali tablosuydu. Son 40 yılın bilançosuydu. Gabriel'in ülkesini kaybetmesinden bir yıl sonra, hukuk firması milyarlarca dolar gelir getiren bir şirket haline gelmişti. Başladıktan sadece iki yıl sonra. İki kişilik bir hukuk firmasıydı, çok iyi bir firmaydı ama milyar dolarlık bir firmanın yakınından bile geçmiyordu.

Firmayı bu konuma getiren en önemli müşteri Casa Capri yakınlarında bulunan özel bir şirketti. Apollo Holdings.

Aynı şirket, yılda 50 milyon ila 100 milyon dolar arasında ödeme yapan bir müşteri olmaya devam etti. Kayıtlara baktım ve tereddüt ettim. "Sadece avans olarak mı?" diye sordum.

Küçük bir zarf çıkardım. İçinde küçük bir not kartı vardı ve şöyle yazıyordu: "Bunu siz olmadan yapamazdık. Bize bu yolda yürümemiz için anahtarları verdin."

Yüreğim ağzıma geldi.

Gabriel haklıydı. Babam insanoğlunun en kötüsüydü.

Yunanistan'a yaptığı iş seyahatleri hakkında anneme yazdığı küçük notları taradıktan sonra, Gabriel'in ailesiyle olan ilişkisini tam olarak bir araya getirdim.

Wilson Kramer, Kral Stephano Stallos'un uluslararası danışmanıydı. Kralın, büyük ulusların hükümetlerinin işleyişi konusunda aydınlanmasını umduğu tek oğlu Gabriel'in doğumundan bu yana yıllardır güvenilir bir danışmandı. Kramer, sadece Kral'ın danışmanı değil, aynı zamanda genç Gabriel'in de öğretmeniydi.

Ama aynı zamanda Kral Stallos ve karısının öldürülmesini sağlayan darbeyi düzenleyenlerle de çalışmıştı. Darbe aileyi devirmek için yapılmıştı ama tam bir kaosa dönüştü ve totaliter rejim Gabriel'in ailesini devirdikten sonra başka bir ülkenin onları ele geçirmesine kapı açtı. Gabriel, kendi deyimiyle yanlışları düzeltmek için adalet sistemini kullanmaya çalıştığında, kendi danışmanı Wilson Kramer tarafından ihanete uğradı.

Kramer sadece Gabriel'in ailesinin katilleriyle çalışmakla kalmamış, aynı zamanda davayı kasten kaybetmiş ve darbe fırsatını Gabriel'in kayıp ve unutulmuş ülkesine ait kayıp sanat eserlerini çalmak ve yağmalamak için kullanmıştı.

Gabriel'in neden bu kadar acılı olduğuna şaşmamalı. Wilson Kramer'ı neden öldürmek istediğine şaşmamalı. Wilson Kramer'ın kızını da acı çekmesini istemesine şaşmamalı.

Gabriel ihanetlerin en büyüğünü hissetmişti. Öğretmeni ona, ailesine ve ülkesine ihanet etmiş; on binlerce insanın evlerini, geçim kaynaklarını, özgürlüklerini, yaşam biçimlerini ve hatta ülkelerini kaybettikleri için hayatlarını kaybetmelerine neden olmuştu.

Üzüntü ve suçluluk duygusuyla yatağa uzandım. Wilson Kramer çok aşağılık bir insandı.

Adalet sisteminin yozlaştığı ve medyanın artık gerçekleri ve doğruları değil, yeni rejimin istediklerini haber yaptığı bir ortamda Gabriel adaleti kendi ellerine almaktan başka çaresi olmadığını düşündü. Bir kanunsuz oldu.

Gabriel, Wilson Kramer'in yaptıklarının intikamını almak istediğinde, Gabriel beni öldürebilirdi.

Beni bağısladı. Onun yerine bana gerçeği öğretti. Ama bu korkunç bir gerçektir.

Asla kabul edemeyeceğim bir şey. Bilseydim, olduğum kişiden nefret etmeme ve muhtemelen kendimle yaşayamamama neden olacak bir şey.

Ağlamaya başladım. Gabriel'den yaptığı şey için ne kadar nefret etsem de, Gabriel'in beni kurtardığını biliyordum.

Ama o gerçek miydi? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ne olmuştu? Gabriel neredeydi? Gerçekten ne olmuştu ve Casa Capri neden az önce bulduğum gibi terk edilmişti?

Bölüm 13

Derek *Yunanistan*

Calla yatakta uyurken onu yakından izledim. Odaya döndüğümde, yolculukta yanında getirdiği tüm makale ve kupürleri yere saçılmış halde buldum.

Her bir parçayı aldım ve kendisinin de yaptığı gibi dikkatlice dosyaya geri yerleştirdim.

Zavallı Calla. O kupürleri hep yanında taşırdı. Titizlikle saklardı. Seyahat ederken bile. Ailesine olanlarla bir ilgileri olduğunu biliyordum.

O korkunç anıları canlı tutarak neden kendine bu şekilde işkence ettiğini bilmiyordum.

Onu Boston'da yatılı okulda birlikte okuduğumuz yıllardan beri tanıyordum. Benden bir yaş büyüktü ama ona hep aşık olmuştum. Sürekli seyahat ediyor gibi görünen ailesinden uzakta, seçkin bir yatılı okulda yaşıyordu.

Arada bir kampüste onu gördüğümde onları gördüğümü hatırlıyordum. Sanki akli çok uzaklarda, bir bahçedeymiş gibi bir havası vardı. Belki de bizimki gibi eski bir yatılı okulda sıkışıp kalmak yerine özgürce dolaşabileceği, fantezilerini gerçekleştirebileceği ve rüzgarda bir tanrıça gibi olabileceği güzel bir bahçe cennetinin hayalini kuruyordu. Yine de herkesin aksine, kendi banyosu olan kendi yatakhane odasına sahip olarak çoğundan daha fazla mahremiyete sahipti. Babası okulun en zengin patronlarından biriydi ve Calla'ya bir prenses gibi davranılıyordu. Benim ailem Dabtree'ler de İngiliz aristokrasisinden geliyordu ama Calla'nın ailesinin sahip olduğu zenginliğin yanından bile geçemezdik. Uluslardan daha fazla paraları olduğu söylenirdi. Benim, veliaht prensin kuzeninden olmam, geçimimizi monarşiye ödenen vergilerden ziyade herkes gibi çok çalışarak sağladığımız anlamına geliyordu. Annem ve babam kendileri için çok iyi şeyler yaptılar. Her ikisi de Connecticut'ta kendi hastaneleri olan doktorlardı. Onları bülgedeki en iyi hastaneler arasındaydı. Bunun da ötesinde, eğitimci doktorlardı ve her yerdeki tıp okullarında ders veriyorlardı, bu da sürekli seyahat etmelerini gerektiriyordu.

Calla ile ortak hissettiğim tek şey buydu. Ailelerimiz olmadan yatılı bir okulda kalmanın ve yaşamının yalnızlığı. Ancak, her zaman onun zaman zaman inanılmaz derecede üzgün ve havada görünmesine neden olan derin ve karanlık bir sır sakladığını hissettim. Her zaman bunun babasıyla ilgili olduğunu düşünmüşümdür. Kupürlerine bakarken, her birini yakıp kül etmek için ani bir dürtü duydum. Ama acısını atlatmak, trajediyi atlatmak için onlara ihtiyacı vardı.

Korkunç bir talihsizlik yaşamıştı. Akdeniz'e yaptığı bir yolculukta annesini kaybetmişti. Ama kayıp olduğu da bildirilmişti. Kimse ona ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyordu. Herkes öldüğünü, denizde kaybolduğunu düşünüyordu.

Miami'ye yerleştğinde, onu öylece bırakıp gidemeyeceğimi biliyordum. Onunla yatılı okulda tanışmamın ve ailemin bir zamanlar sahip olduğu bir binaya yerleşmesinin kader olduğunu hissediyordum. Miami'de yakınlarda boş bir evimiz daha vardı ve ben de üniversitenin son yılında ona yakın olmak için oradaki üniversiteye geçmeyi bir fırsat olarak değerlendirdim.

Babası bir tür kartel saldırısı ya da buna benzer bir şey yüzünden öldürüldükten sonra, ki bu asla kanıtlanamadı, Calla yeniden ortaya çıktı. Hafızası kaybolmuştu.

Babası mafya ya da kartel tarzında infaz edilmişti. Kimse nedenini bilmiyordu çünkü mütevazı bir başlangıçtan gelen, dürüst bir vatandaş, bir aile babası, sempatik bir Amerikan erkeği gibi görünüyordu. Belki de Calla'nın kayboluşundan sonra yeniden ortaya çıktığından beri yanında tuttuğu kupürlerin nedeni buydu. Belki de bu trajediyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Her neyse, ona zaten aşkıttım ve ona musallat olan her neyse onu atlatmasına yardım etmek istiyordum.

Şirketinin işe alım ilanı verdiğini görür görmez onun için çalışmak üzere başvurdum. Pozisyonun ne olduğu önemli değildi, tek istediğim ona yakın olmak, onun yanında olabilmektir. Onu korumak, onunla ilgilenmek istedim.

Doktoru bana korkunç bir travma geçirdiğini söylediğinde, sadece anılarını kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda onları geri kazanma konusunda seçici davranmış, hatta onları okuduğu kitaplar veya makalelerle karıştırmıştı.

"Bir gazetede okuduğu için onun başka biri olduğuna inanmak gibi mi?" Ben sordum. "Kendi gerçekliğini televizyonda, popüler kültürde ya da herhangi bir yerde gördüğü şeylerle karıştırmak gibi.

" demişti iyileşmesinden sorumlu doktor Dr. Marcus Albright. Calla'ya karşı nasıl davranmam gerektiğini söylediğini dinledim. Sanki onu daha önce tanıımıyormuşum, hayatında yeni biriymişim gibi. O, sanat küratörü olan yeni Calla'ydı. Bu, dört gözle bekleyebileceği bir şeydi. Geçmişi çok trajikti. Aklındaki o sürekli varlıktan uzaklaşmasını sağlayacak bir şey. Gabriel.

Gabriel her kimse, onu tüm varlığından temizlemek istedim.

Ona takıntılıydı. Onun hakkında sık sık konuşurdu. Hatta onu hayal ederdi.

Bildiğim kadarıyla ve onu psikolojik atakları nedeniyle tedavi eden Dr. Albright'ın bildiği kadarıyla Gabriel diye biri yoktu. Gabriel adında bir suikastçi yoktu. Sadece babasının var olmayan bir ülkenin kralının danışmanı olduğuna dair yanında taşıdığı bir makaledeki Gabriel vardı.

Her şey aklıdaydı. Her şey.

Sonsöz

Calla

Bir Yıl Sonra

Derek'le Casa Capri'ye yaptığımız o gezinin üzerinden koca bir yıl geçmişti.

O kupürlere baktıktan sonra, Gabriel'in gerçek olduğunu ve sonunda intikamını alıp adaleti sağladığını bilmek beni rahatlatmıştı. Benim aracılığım ile olsa bile.

O kadar korkunç bir şey yaptım ki, zihnim bunu kaldıramadı ve bir tür hafıza kaybı yaşadım. Zihnim bana bir süreliğine kim olduğumu unutturdu. Sadece Gabriel'in beni kalpsiz bir suikastçıya dönüştürme eğitimi sayesinde bunu başarabildim. Gabriel.

Onu çok tutkulu bir şekilde sevmeme rağmen, hayatıma devam etmem gerektiğini hissettim. Derek birkaç ay sonra bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim. Gabriel Boston'da karşıma çıktığında Derek'i neredeyse kaybediyordum ve Derek'e gerçekten değer verdiğimi fark ettim. Güvendiğim tek kişi o olmuştu. Tek ailem.

Babamın evinin bulunduğu sahilde yaptığımız düğünümüzün resepsiyonunu yaparken koyu renk takım elbiseli tanıdık bir figür gördüm. Siyah dalgalı saçları ve büyüleyici mavi gözleriyle dikkat çekiyordu.

Olabilir mi?

"Gabriel?" Seslendim.

Adam cevap vermedi.

Derek'e döndüm. "Kim bu adam?" diye sordum. "Konuklarınızdan biri miydi?"

Derek bana döndü ve "Onu bir süredir görmediğini biliyorum ama tanımış olmalısın. Dur sana onu getireyim."

Adama doğru yürüdü ve adamı bana getirmeden önce onunla biraz konuştu. Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. İşte oradaydı, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu.

"Calla, bak kim geldi," dedi Derek.

"Merhaba Calla," dedi o melodik ses. "Düğün günün için tebrikler. Çok güzel ve çarpıcı görünüyorsun. Ve iyi."

Konuşmadan ona bakmaya devam ettim. Gabriel buradaydı, maskesiz, suikastçı kıyafetleri olmadan. Açıkça Gabriel olarak görülüyordu.

"Merhaba," dedim. "Teşekkür ederim. Bugün hayatımın en mutlu günü," dedim ve gülümseyen Derek'e baktım.

"Dr. Albright," dedi Derek.

"Lütfen bana Marcus deyin," dedi bana ve Derek'e gülümseyerek.

"Marcus," dedi Derek. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu başarabilir miydik bilmiyorum. Calla'nın beni kabul edebileceği, aşkımı kabul edebileceği bu ana ulaşabilirdik. Tüm bunlar için sana teşekkür borçluyum, dostum."

Marcus kıkırdadı, içimde dalgalar yaratan aynı kıkırdama. Ah, Gabriel, seni nasıl da özlemişim.

Marcus, "Hayır, hepsi Calla'nın işi," dedi. "Onunla çalıştığımndan beri çok yol kat etti. O gerçek bir kazanan. Mükemmel bir yaratım. Tedavilerime çok iyi yanıt verdi." Derek gülümsedi ve "Tamamen katılıyorum" dedi.

Birisi yanımıza geldi ve bizi tebrik etmek istedi. Marcus'a "İzin verirsiniz," dedim. "Lütfen devam edin," dedi Marcus. "Sizi diğer konuklarınızdan alıkoymak istemem. Ne de olsa," dedi.

kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sen şimdiye kadar yarattığım en mükemmel şeysin, *Kızım*. Sadece ailemin intikamını almakla, dünyaya adalet getirmekle kalmadın, aynı zamanda delilikten muzdaripmişsin gibi görünmesini sağladın. Her şeyden paçayı sıyırdın ve yine de ailenin servetini elinde tutmayı başardın. Ya Gabriel? O hiç var olmadı. Aferin, *Kız Bebek*. Aferin benim ölümcül bebeğim..."

Duyduğumu sandığım şeye inanamıyordum. Hayal mi etmiştim?

Marcus/Gabriel'e bakmak için arkamı döner dönmez, bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

Derek beni bizi bekleyen bir grup insanın yanına götürmek için bana döndü ve "Sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Güzel," dedi Derek. "Bir an için hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Derek'in yanaklarını hafifçe öptüğümde gülümsemek zorunda kaldım, "Olabilir," dedim. "Çok iyi olabilir."

Calla ve Gabriel'in hikayesi sona eriyor. Umarım siz de bu seriyi yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer öyleyse, başkalarının da bu kitabı keşfedebilmesi için lütfen yorum bırakmaktan çekinmeyin. Ve

lütfen, spoiler yok. Teşekkür ederim!

Bu kitabı diğer Kız Bebek Serisi severlerle tartışmak isterseniz, lütfen çekinmeyin adresindeki okuyucu grubuma katılın:

[Rachel Angel's Royal Readers | Facebook](#)

Ayrıca bu seride daha fazla kitap görmek isteyip istemediğinizi görmek için şuradaki ankete katılın!